

תַּשְׁשֵׁנִי וְאֵל תַּעֲזֹבֵנִי אֱלֹהֵי יִשְׁעָי: י כִּי אָבִי וְאִמִּי עֲזָבוּנִי וַיְהוֹזֵבֵנִי
 וַאֲסַפְּנִי: יא הוֹרֵנִי יְהוָה: יב דַּרְכֶּךָ וַנְּחַנֵּנִי בְּאַרְחַ מִישׁוּר לְמַעַן שׁוֹרְרֵי: יג אֵל
 תִּתְּנֵנִי בְּנַפְשׁ צָרִי כִּי קָמוּ כִּי עָדִי שִׁקָּר וַיִּפַּח חָמָס: יד לֹיְלֵא הָאֲמֵנָתִי לְרֵאוֹת
 בְּטוֹב יְהוָה: טו בְּאַרְצֵן חַיִּים: יו קָנֹה אֵל יְהוָה: יז חֹזֵק וַיֵּאֱמִין לִבֶּךָ וַקְּנֹה
 אֵל יְהוָה:

— זוהר תהלים —

בה. דְּבַר אַחַר לֵךְ אָמַר לְבִי בְּקֶשׁוֹ פָּנָי -
 בְּשִׁבְלֶךָ אָמַר לְבִי לְבִנֵי הָעוֹלָם בְּקֶשׁוֹ פָּנָי,
 (את פניך ה' אבקש) אֵלֹהִים זְמַנִּים וְחֻגִים שְׁכָלָם
 הַזְמִין לָהֶם לְמָקוֹם שֶׁנִּקְרָא קִדְשׁ, כְּדִי
 לַעֲטֹר אוֹתָם כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּיוֹמוֹ, כָּל
 אֶחָד וְאֶחָד בְּזִמְנֵנוּ, וַיִּשְׁאַבוּ כָלֵם מֵאוֹתוֹ
 עִמָּק הָעֲמֻקִּים שֶׁהִנְחִילִים וְהַמְעִינֹת
 יוֹצְאִים מִשָּׁם. מִשׁוֹם כֶּךָ כְּתוּב מִקְרָאֵי
 קִדְשׁ, מְזַמְנִים הֵם לְאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא
 קִדְשׁ, לְהַתְעַטֵּר בּוֹ וּלְהִשָּׁאֵב בּוֹ, כְּדִי
 שִׁיתְקַדְּשׁוּ כָלֵם כְּאֶחָד, וְתִמְצָא בָהֶם
 שְׂמֵחָה.

הַקְדוּשָׁה. וְמָה אָמַר? לֵךְ אָמַר לְבִי,
 בְּשִׁבְלֶךָ אָמַר לְבִי לְבִנֵי הָעוֹלָם, וְהַזְהִיר
 אוֹתָם לְבִי, שֶׁהוּא אֲחוּז בּוֹ, שְׂאֵת זֶה
 בְּשִׁבְלֶךָ הַמְלֶךְ הָעֲלִיּוֹן הוּא אָמַר. בְּקֶשׁוֹ
 פָּנָי, אֵלֹהִים עֲטָרוֹת הַמְלֶךְ שֶׁהוּא אֲחוּז בָּהֶן,
 וְהֵם בּוֹ. הֵם שָׂמוּ, וְהוּא וְשָׂמוּ דְבַר אֶחָד
 הוּא. מִשׁוֹם כֶּךָ אָמַר דָּוִד, אֵת פְּנִיךָ ה'
 אֲבַקֵּשׁ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם קה) דַּרְשׁוּ ה' וְעִזּוּ
 בְּקֶשׁוֹ פָּנָיו תִּמְיֵד. בֵּא רָאָה, רָאוּי הוּא דָּוִד
 הַמְלֶךְ לומר שִׁירָה בְּשִׁבְלֵי כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל
 יוֹתֵר מִכָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, וְלומר דְּבָרִים שֶׁל
 כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לְמֶלֶךְ, מִשׁוֹם שֶׁהוּא אֲחוּז

כח א לְדוֹד אֱלֹהֵי יְהוָה אֶקְרָא צוּרֵי אֵל תִּתְחַרֵּשׁ מִמֶּנִּי וְנִמְשַׁלְתִּי עִם יוֹרְדֵי בּוֹר׃ ב שָׁמַע קוֹל תַּחֲנִנֵּי בְּשׁוּעֵי אֱלֹהֵי בְּנֵי־אִי יְדֵי אֵל דְּבִיר קָרְשָׁד׃ ג אֵל תִּמְשַׁכְּנִי עִם רְשָׁעִים וְעִם פְּעֵלֵי אֲוֶן דְּבָרֵי שְׁלוֹם עִם רַעִיחַם וְרַעַה בְּלִבָּכֶם׃ ד תֵּן לָהֶם בְּפַעְלָם וּבְרַע מַעַלְלֵיהֶם כְּמַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם תֵּן לָהֶם הָשִׁב גְּמוּלָם לָהֶם׃ ה כִּי לֹא יִבְיֵנוּ אֵל פַּעֲלֹת יְהוָה וְאֵל מַעֲשֵׂה יְדָיו יַחְרֹסֵם וְלֹא יִכְנֵם׃ ו בְּרוּךְ יְהוָה כִּי שָׁמַע קוֹל תַּחֲנִנֵּי׃ ז יְהוָה עֵזִי וּמִגְּנֵי בּוֹ כְּמַח לְבִי וְנַעֲזַרְתִּי וַיַּעֲלֵז לְבִי וּמְשִׁירֵי אֲהוֹדְנֵנו׃ ח יְהוָה עֵז לָמוֹ וּמַעֲזוֹ יִשׁוּעוֹת מְשִׁיחוֹ הוּא׃ ט הוֹשִׁיעָה אֶת עַמְּךָ וּבְרַךְ אֶת נַחֲלָתְךָ וְרַעַם וְנִשְׂאֵם עַד הָעוֹלָם׃

— שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים —

לתפלה

אֱלֹהֵי ה' אֶקְרָא וְגו' (כח, א): (שימוש תהלים לפרק כח). לשונא שישלים עמך תאמר אותו עם שם שלו והוא ה". ה' מן ל' "לדוד בחלון אח"ס, י' מן מ' דסוף המזמור בא"ת ב"ש.

— זוהר תהלים —

דְּדוֹר בֵּין צְדִיקִים

רב חסדא זכה לתורה עושר ועוד על ידי שדר ליד צדיקים

אֵל תִּמְשַׁכְּנִי עִם רְשָׁעִים וְעִם פְּעֵלֵי אֲוֶן (כח, ג): [זוהר חלק ב' פ' בא (דף לח): זוהר תורה] למדנו, לעולם אל ידור אדם אלא במקום שאנשי מעשה דרים בתוכו, מה הטעם, לפי שאוי לו לזה שמדורו בין רשעים, שהוא נתפס ברשעתם, כמו שכתוב: "יש צדיק אבד בצדקו" (קהלת ז, טו), ואם מדורו בין צדיקים מטיבים לו בעבורם.

[שהרי רב חסדא היה מדורו בתחלה בין אנשי קפוטקאי, והיתה השעה דחוקה לו, וחליים רדפו אחריו, לקח ועשה מדורו בין תלמידי חכמים של צפורי, נתעלה וזכה לכמה טובות להרבה עושר ולתורה הרבה, ואמר שזכה לכל זה לפי שנכנס בין אותן שהקדוש ברוך הוא משגיח עליהם להטיב להם:].

ה לחודש

כט א מְזֻמָּר לְדָוִד הָבוּ לַיהוָה בְּנֵי אֱלֹהִים הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד וְעֹז:
 ב הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ הַשְׁתַּחֲוּוּ לַיהוָה בְּהַדְרַת קִדְשׁ:

שימוש תהלים

לרוח רע

הבו לה' בני אלים וגו' (כט, א): [שימוש תהלים לפרק כט]. לרוח רעה קח מים שלא ראו שמש וקח ז' שרביטין דערבה ושבעה עלין דדקל שלא עשה פרי ותן אותם בקדרה של מים ולחוש עליו י' פעמים בערב ותעמיד הקדרה תחת הכוכבים בארץ ותשפוך על שער הבית במוצאי היום ושם שלו הוא ה"א. ה' מן "הבו, א' מן "יו"ד דיהוה עוז בחלוף אי"ק.

זוהר תהלים

אלפי שנאן, שהם י"ח אלפים רבבות עולמות. תפלה כראוי בכוונה. ויש כמה נוטרי שערים ונוטרי היכלות שמקבלים התפלות, וכל תפלה אינה נכנסת אלא במדה ובמשקל, ואין מקבלים תפלה שיש בה מום כמו שכתוב: "פֶּלֶא אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא תִקְרִיבוּ" (ויקרא כב, ט), וכי יש תפלה שיש בה מום, כך הוא, זאת התפלה העולה פגומה בלי מחשבה ובבלבול הדעת, כל שכן אם טעה בה, ולפיכך נאמר בתפלה "מִי יַעֲלֶה בְּהַר ה' וגו'".

הַשְׁתַּחֲוּוּ לַיהוָה בְּהַדְרַת קִדְשׁ (כט, ב): [תיקוני

זוהר תקונא עשרין, וחד ועשרין (דף

מז ע"א). זוהר תורה] הקולות נגד שם מ"ב. ועוד אלו ז' קולות של הבו לה', הם מוסבים על ז' השמות של אב"ג ית"ץ וכו', והם ז' הספירות, "קול ה' עַל הַמַּיִם" זה חסד, והוא אב"ג ית"ץ ששם המים של תורה, "קול ה' בְּפֶתַח" זה קר"ע שט"ן וזו גבורה, "קול ה' בְּהַדְרַת" נג"ד יכ"ש וזה

הַשְׁתַּחֲוּוּ לַיהוָה בְּהַדְרַת קִדְשׁ (כט, ב): [זוהר חלק א' פ' בראשית (דף כג): זוהר תורה] סדר קבלת התפלות. "הַשְׁתַּחֲוּוּ לַיהוָה בְּהַדְרַת קִדְשׁ". כאשר התפלות ובקשות של ישראל עולות, אם הן כראוי, כרוז יוצא ואומר "שְׂאוּ שְׁעָרֵימָהּ וְרְאוּ אֵת אֱלֹהֵימָהּ" (תהלים כד, ז), בשעה ההיא נפתחים שבעה היכלות, היכל ראשון היכל האהבה, השני היכל היראה, השלישי היכל הרחמים, הרביעי היכל נבואה של אספקלריא המאירה, החמישי היכל נבואה של אספקלריא שאינה מאירה, הששי היכל צדי"ק, השביעי היכל דין צדק, ועליהם נאמר "בְּרִאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים" (בראשית א, א), "בְּרִאשִׁית" ברא שית, אלהים זה היכל השביעי, והם ז' היכלות למטה וז' היכלות למעלה, וכנגדם ז' קולות של הבו לה', וי"ח אזכרות של הבו לה' שבהם יעוף הקדוש ברוך הוא בי"ח העולמות ברכב אלהים רבותים

זו זוהר

ככתוב: הן אל כביר לא ימאס:

לח. אלו ז' היכלות של ז' הספירות: דקדק לומר תפלה בלשון יחיד, מה שאין כן תפלת הצבור

אֲרִיזִים וַיִּשְׁבֶּר יְהוָה אֶת אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיִּרְקְדֵם כְּמוֹ עֵגֶל לְבָנוֹן וַיִּשְׁרֹן

זוהר תהלים

הַיָּם (המים) וַנִּשְׁקִים בְּמַיִם כְּדִי לְגַדֵּל. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (בראשיתב) וַנְהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהִשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן. וְכָל אֱלֹהֵי מְעוֹרְרִים בְּרֻכּוֹת לְעוֹלָם מֵאוֹתָהּ הַהִשְׁקָאָה שְׁכַלְם מְשָׁקִים.

בא ראה, שבעת הקולות הללו תלויים בדבור הפה בשאר ימות השנה, ועכשו אין תלויים אלא במעשה, ואנו צריכים מעשה, ולא דבור, משום שבזמן הזה מברך את כל השנה. ביום השביעי של החג, הוא סיום הדין של העולם, והפתקים יוצאים מבית המלך, והגבורות מתעוררות ומסתימות ביום הזה, וערבי נחל (תלויים) בהם. וצריכים לעורר גבורות למים, ולהקיף שבע פעמים כדי לרוות את המזבח הזה מהמים של יצחק, משום שהבאר הזו של יצחק מתמלאת מים, וכשמתמלאת, כל העולם מתברך במים. וביום הזה צריכים גבורות למים, ולסים אותה אחר כך, שהרי ביום הזה מסתים הדין, ומשום כך צריכים לחבט אותם בקרקע שלא ימצאו, שהרי זהו יום של התעוררות וסיום. ולכן התעוררות וסיום הוא שעושים בערבי נחל.

אמר רבי חייא, ודאי כך הוא, ויפה. וערבי נחל, מהצד של נחל ויצאות גבורות. וביום הזה מתעוררים ומסיימים. ביום הזה כתוב, (בראשית כו) וישב יצחק ויחפר את בארת המים. בארת כתוב חסר. וישב, מה זה וישב? אלא היום הראשון של החודש, ראשית הדין היה בכל העולם, ויצחק עומד לכסא לדון את העולם. ביום

שנאמר (תהלים כט) קול יי על המים אל הכבוד הרעים. קול יי בפה. ואומר (ישעיה י) בכח ידי עשיתי. ואומר (שם מח) אף ידי יסדה ארץ. (תהלים כט) קול ה' בהדר. ואומר (שם קיא) הוד והדר פעלו וצדקתו. (שם כט) קול יי שבר ארזים, זה קשת שמשברת עצי ארזים ועצי ברושים. (שם) קול יי חצב להבות אש, זה שעושה שלום בין האש ובין המים, שחוצב כח האש ומונע אותו מללחך המים גם מונע מלכבותו. (שם) קול יי יחיל מדבר, שנאמר (שם יח) ועשה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם. יותר מן המדבר. (שם כט) קול יי יחולל אילות ויחשף יערות ובהיכלו בלו אמר כבוד, שכתוב (שיר השירים ב) השבעתי אתכם בנות ירושלם בצבאות או באילות השדה. הא למדת שבשבע קולות נתנה התורה, ובכלם נגלה עליהם אדון העולם וראוים, והינו שכתוב (שמות ב) וכל העם ראים את הקולת.

הושענא רבה ביום זה נמסרים כל הפתקאות והדינים בטלים

קול ה' על המים וכו' (כט, ג-ט): [זוהר ויקרא 9' צ (97 ל"א)] כתוב, (תהלים כט) קול ה' על המים אל הכבוד. אמר רבי יוסי, זה אברהם. קול ה' בכח - זה יצחק. קול ה' בהדר - זה יעקב. קול ה' שבר ארזים - זה יצח. קול ה' חצב להבות אש - זה הוד. קול ה' יחיל מדבר - זה צדיק. קול ה' יחולל אילות - זה צדק. וכלם גדלים על

כְּמוֹ בֶן רְאִמִים: ז קוֹל יְהוָהּ הַצֵּב לַהֲבוֹת אִשׁ: ח קוֹל יְהוָהּ יִחִיל מְדַבֵּר יִחִיל יְהוָהּ מְדַבֵּר קָדֵשׁ: ט קוֹל יְהוָהּ יִחִיל אֵילֹת וַיַּחֲשֶׁה

זוהר תהלים

הַזֶּה, וַיֵּשֶׁב יִצְחָק, לְעוֹרֵר דִּינִים וְלִסִּים דִּינִים. וַיַּחֲפֹר אֶת בְּאֵרֵת הַמַּיִם, לְהַרְיֵק גְּבוּרוֹת לְכַנְסֹת יִשְׂרָאֵל לְעוֹרֵר אֶת הַמַּיִם, שֶׁהָרִי מֵיִם יוֹרְדִים לְעוֹלָם בְּגְבוּרוֹת. וּמִשׁוֹם שֶׁהַגְּבוּרוֹת הִלְלוּ אֵין יוֹרְדוֹת אֶלָּא בְּעֲנָנִים, וַיּוֹם הַמַּעַן לֹא נָחָה רוּחָם שֶׁל עַמּוּדֵי הָעוֹלָם, רַק מִשׁוֹם שֶׁהָעוֹלָם צָרִיךְ אוֹתָם. מָה הַטַּעַם? מִשׁוֹם שֶׁהָעוֹלָם נִבְרָא בְּדִין, וְהַכֹּל כֶּךָ צָרִיךְ. מִשׁוֹם כֶּךָ הַכֹּל תְּלוּי בְּמַעֲשֵׂהוּ. וְעַל כֵּן הִכְחִין בְּמַעֲשֵׂהוּ וּבִתְקוּן שֶׁהוּא עוֹשֶׂה לְמַטָּה, מִתְעוֹרְרִים עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים לְתַקֵּן אוֹתָם, וְהֵם מִתְתַּקְּנִים עַל יְדוֹ.

מִתְחִילִים, וְעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה מְסִימִים. וְעַל כֵּן כְּתוּב, (מלאכי א) אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם אָמַר ה' יְגוֹ'.
אָמַר לוֹ, הָרִי אֲנִי רוֹאֶה אֶת עֲשׂוֹ בְשִׁלּוֹה, בְּמַלְכוּת, בְּכַרְכִּים עֲלִיוֹנִים, וְשׁוֹלֵט עַל הָעוֹלָם, וְאַתָּה אָמַרְתָּ וְאָשִׁים אֶת הָרִי שְׂמָמָה?!
אָמַר לוֹ, בְּכֹל מְקוֹם זֶה כֶּךָ, כִּיֹּן שֶׁהַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ גָּזַר גְּזֵרָה וְשֵׁם אוֹתָהּ גְּזֵרָה בְּפִתְקֵךְ שְׁלוֹ, הַכְּתוּב מַעֲיֵד כְּמוֹ שֶׁנַּעֲשֶׂה. וְעַל כֵּן וְאָשִׁים אֶת הָרִי שְׂמָמָה, שֶׁהָרִי שִׁמְתִי אֶת זֶה בְּפִתְקֵךְ שְׁלִי, וְכֵן כָּל אוֹתָן טוֹבוֹת שֶׁגָּזַר עַל יִשְׂרָאֵל, שֶׁכְּתוּב (יחזקאל יז) אֲנִי ה' דִּבַּרְתִּי וְעָשִׂיתִי.

כָּל הַעַמּוּדִים הָעוֹלָם תְּלוּיִים עַל הַפְּמִים קוֹל ה' עַל הַפְּמִים

קוֹל ה' עַל הַפְּמִים (כמ, א): [נזוהר חדש פ'
בראשית (ד טו):] שָׁנָה רַבִּי שְׂמַעוֹן, עַל שִׁבְעָה עַמּוּדִים הָאֲרָץ עוֹמְדֹת, שֶׁנֶּאֱמַר (משלי ט) חֲצֵבָה עַמּוּדֵיהָ שִׁבְעָה, וְהֵם תְּלוּיִים עַל הַמַּיִם, וּכְנֻגְדָם אָמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ, עֲלִיו הַשָּׁלוֹם, שִׁבְעָה קוֹלוֹת, שֶׁכְּתוּב (תהלים כט) קוֹל ה' עַל הַמַּיִם.

מִהוּ קוֹל ה' יִחִיל אֵילֹת

קוֹל ה' יִחִיל אֵילֹת (כמ, ט): [נזוהר שמות פ'
בא (ד טו):] עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, יָרַד הַלֵּילָה. אָמְרוּ, מָה נַעֲשֶׂה? אִם גֵּלְךָ - חֲשֹׁף הַלֵּילָה. אִם נִשְׁב - פָּחַד הוּא. סָטוּ מִהַדְרִיךְ וַיֵּשְׁבוּ תַחַת אֵילָן אֶחָד. וַיֵּשְׁבוּ וְהָיוּ אוֹמְרִים דְּבַרֵי תוֹרָה, וְלֹא יִשְׁנּוּ. בְּחֻצוֹת

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הָרִי שְׁנִינּוּ, הַעֲרָבָה שְׂדוּמָה לְשִׁפְתֵים בַּיּוֹם הַזֶּה, וּמָה הִיא? אָמַר רַבִּי חֵיָא, אֵף עַל גַּב שֶׁלְדָרְשׁ הוּא בָּא, כֶּךָ זֶה וְדָאִי. שֶׁהָרִי בַיּוֹם הַזֶּה זֶה תְּלוּי בְּשִׁפְתֵים, בַּיּוֹם הַזֶּה מְצַנֶּה הַמֶּלֶךְ לְתַת פְּתָקִים לְמַמְנָה, וְהַדִּינִים מְסִימִים, וְנִסְתָּם לְשׁוֹן הָרַע מִהָעוֹלָם. בַּיּוֹם הַרְאִשׁוֹן שֶׁל הַחֲדָשׁ הוּא רְאִשִׁית הַדִּין, וְהַסִּיּוֹם הוּא בַּיּוֹם הַזֶּה, וְהָרִי נִתְבָּאָר.

בֹּא רְאֵה, בַּיּוֹם הַזֶּה הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה מְשִׁלִּימִים וּמְסִימִים אֶת הַבְּרָכוֹת שֶׁלָּהֶם וְשׁוֹרִים בְּדִין, וְיִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם הַזֶּה מְסִימִים אֶת הַדִּינִים שֶׁלָּהֶם וְשׁוֹרִים בְּבְרָכוֹת, שֶׁהָרִי לַיּוֹם אַחַר עֲתִידִים לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ עִם הַמֶּלֶךְ, לְטַל מִמֶּנּוּ בְּרָכוֹת לְכָל הַשָּׁנָה, וּבְאוֹתָהּ שִׁמְחָה לֹא נִמְצָאִים עִם הַמֶּלֶךְ, רַק יִשְׂרָאֵל לְבָדָם. וּמִי שִׁיּוֹשֵׁב עִם הַמֶּלֶךְ וְנוֹטֵל אוֹתוֹ לְבָדוֹ, כָּל מָה שְׂרוּצָה שׁוֹאֵל, וְנוֹתֵן לוֹ. וְעַל כֵּן יִשְׂרָאֵל

יערות ובהיכלו בלו אמר כבוד: י יחזקאל למבול ישב וישב יחזקאל

זוהר תהלים

אָמְרוּ רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֲיִיא, הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא הַתְּקִין הַדְּרָךְ לְפָנֵינוּ. אֲשֶׁרִי
אוֹתָם שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה. בָּאוּ וּנְשַׁקּוּהוּ.
קָרָא עָלָיו רַבִּי יוֹסִי, (ישעיה נד) וְכָל בְּנֵיךְ
לְמוֹדֵי ה' וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךְ. כְּשֶׁהֲגִיעוּ
לְשׂוּדָה, יֵשְׁבוּ. אָמַר אוֹתוֹ הָאִישׁ, מַה שׁוֹנֵה
שְׁכָתוֹב (בראשית יט) וְה' הַמְטִיר עַל סֹדֶם וְעַל
עַמֶּרָה וְגו', וּמַה שׁוֹנֵה בַּמְּבוּל שְׁכָתוֹב
אֱלֹהִים אֱלֹהִים בְּכָל מְקוֹם, [למח] וְלֹא כְּתוֹב
וְה' [בכל] ? אֵלָּא שְׁנִינּוּ, בְּכָל מְקוֹם שְׁכָתוֹב
וְה' - הוּא וּבֵית דִּינּוּ. אֱלֹהִים סֵתֶם - דִּין
לְבָדוּ. אֵלָּא בְּסֹדֶם נַעֲשֶׂה דִין וְלֹא לְהַשְׁמִיד
עוֹלָם, וְלָכֵן הוּא הַתְּעַרֵּב בְּדִין, אֲבָל בַּמְּבוּל
הַשְׁמִד כָּל הָעוֹלָם וְכָל אוֹתָם שְׁנַמְצָאוּ
[בלבדו] בְּעוֹלָם. וְאִם תֹּאמַר, [הרי] נָח וּמִי
שֶׁהָיָה עִמּוֹ [נצלו הרי] נִסְתַּר מִן הָעֵינַי הָיָה,
שְׁלֹא נִרְאָה. וְעַל זֶה כָּל מַה שְׁנַמְצָא בְּעוֹלָם
הַשְׁמִיד אוֹתוֹ, וְעַל זֶה וְה' בְּגִלּוּי, וְלֹא
הַשְׁמִיד הַכֹּל. אֱלֹהִים צָרִיךְ הַסְּתָרָה, וְצָרִיךְ
[אד] לְהַשְׁמֵר, שֶׁהָרִי הַכֹּל מִשְׁמִיד, וְעַל זֶה
אֱלֹהִים לְבָדוּ הָיָה. וְזֶה סוּד (תהלים כט) ה'
לְמַבּוּל יֵשֵׁב. מַה זֶה יֵשֵׁב? אֲלֵמָּלָא פְּסוּק
כְּתוּב, לֹא יִכְלְנוּ לְאָמְרוּ. יֵשֵׁב לְבָדוּ, שְׁלֹא
כָּא עִם דִּין. כְּתוּב כָּאֵן יֵשֵׁב, וְכְתוּב שֵׁם
(ויקרא יג) בְּדָד יֵשֵׁב לְבָדוּ.

ה' לְמַבּוּל יֵשֵׁב (כט, י): [זוהר שמות פ' פקודי
(דף רכ"ז:)] בָּא וּרְאָה, הָרִי אֲמַרְנוּ, כָּל ו'
הוּא בְּסוּד הַרְחָמִים, וְכָל מְקוֹם שֶׁבָּא ו'
בְּשֵׁם הַקְּדוֹשׁ, הוּא רַחֲמִים, כְּמוֹ (בראשית יט)
וְה' הַמְטִיר עַל סֹדֶם. (שם יג) וְה' אָמַר אֶל
אֲבָרָם. רַחֲמִים וְדִין כְּאֶחָד. שְׁמַה שׁוֹנֵה

הַלֵּילָה רָאוּ אֵילָה אַחַת שֶׁעָבְרָה לְפָנֵיהֶם,
וְהִיתָה צוּנְחַת וּמְרִימָה קוֹלוֹת. שְׁמַעוּ. קָמוּ
רַבִּי חֲיִיא וְרַבִּי יוֹסִי וְהִזְדַּעְזְעוּ. שְׁמַעוּ קוֹל
אֶחָד שְׁמַכְרִיז וְאוֹמֵר: מִתְעוֹרְרִים קוּמוּ!
יִשְׁנִים הַתְּעוֹרְרוּ! עוֹלָמוֹת הַזְּדַמְנוּ לְפָנֵי
אֲדוֹנֵכֶם! (שהרי קול יוצא שכואבת האילה של מעלה
ושל מטה, שכתוב (תהלים כט) קול ה' יחולל אילות ויחשף
יערות) שֶׁהָרִי אֲדוֹנֵכֶם יוֹצֵא לְגַן עֵדֶן, שֶׁהוּא
הַיְכָלוֹ, לְהַשְׁתַּעֲשֵׁעַ עִם הַצְּדִיקִים, שְׁכָתוֹב
וּבְהֵיכָלוֹ כְּלוֹ אוֹמֵר כְּבוֹד. אָמַר רַבִּי חֲיִיא,
עֲכָשׁוּ חֲצוֹת הַלֵּילָה מִמֶּשׁ, וְקוֹל זֶה הוּא
הַקּוֹל שֶׁיֵּצֵא, וְכוֹאבַת הָאֵילָה שֶׁל מַעְלָה
וּמִטָּה, שְׁכָתוֹב (תהלים כט) קוֹל ה' יחולל
אילות. אֲשֶׁרִי חֲלַקְנוּ שְׁזַכִּינוּ לְשַׁמַּע אֶת זֶה!
קוֹל ה' יחזקאל אילות (כט, ט): [זוהר ויקרא פ'

אחרי מות (דף ט"ח:)] לְמַדְנּוּ, כְּתוּב קוֹל
ה' יחולל אילות. אילות, אילות, אילות כְּתוּב חֶסֶר,
זו אילות השדה (נ"א זו אילת השחר) (ד"א אילות
השדה). אילות השדה, שְׁשִׁינּוּ, בְּחֲצוֹת
הַלֵּילָה, בְּשַׁעַת שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִכְנָס
לְגַן עֵדֶן לְהַשְׁתַּעֲשֵׁעַ עִם הַצְּדִיקִים, הַקּוֹל
הַזֶּה יוֹצֵא וּמְכַאֵיב לְכָל אוֹתָן הָאֵילוֹת
שֶׁסְּבִיב הַפְּסָא הַנִּכְבָּד הַקְּדוֹשׁ, זֶהוּ שְׁכָתוֹב
(שיר ג) שְׁשִׁים גְּבוּרִים סְבִיב לָהּ. דְּבַר אַחַר
יחולל אילות - כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (איוב כו) חֲלָלָה
יְדוּ נַחֲשׁ בְּרִית. וַיִּחְשֵׁף יַעֲרוֹת, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר
(שמואל א יד) בַּיַּעֲרַת הַדְּבָשׁ, וְכְתוּב (שיר ה)
אֲכַלְתִּי יַעֲרֵי עִם דְּבָשִׁי, וּמִיַּנִּיקָה אוֹתָם כְּמוֹ
אִם שְׁמִינִיקָה אֶת הַבָּנִים.

בַּמְּבוּל יֵשֵׁב ה' לְבָדוּ לְדִין

ה' לְמַבּוּל יֵשֵׁב (כט, י): [זוהר בראשית פ' נח (דף

מִלֶּךְ לְעוֹלָם: יֵא יְהוָה עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ
בְּשָׁלוֹם:

זוהר תהלים

יִצְחָק, בֹּא וּרְאֵה, בְּכָל מְקוֹם אֲתָה מוֹצֵא
אֱלֹהִים מִדַּת הַדִּין, ה' מִדַּת הַרְחָמִים. וְאָף
עַל פִּי שְׁמֵדַת הַדִּין הִיא - מִדַּת רַחֲמִים
הִיטָה בּוֹ, שְׁאֵלְמָלֵא כֶּךָ, נִחָרַב הָעוֹלָם, אֲכַל
לְמַעַן אוֹתוֹ מִדַּת הַרְחָמִים הִתְיַשֵּׁב הָעוֹלָם.

כל זמן שישראל עוסקים בתורה נשבר
כחם של העמים

"ה' עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן ה' יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ
בְּשָׁלוֹם" (כט, יא): [זוהר תורה; זוהר חלק
ג' פ' ויקרא דף יג.] אמר רבי חייא, אין דבר
בעולם שישבר הכחות של עמים עכו"ם,
מלבד בזמן שישראל עוסקים בתורה,
שכל זמן שישראל עוסקים בתורה, בחינת
הימין נתגבר, ונשבר הכח והתוקף של
העמים עכו"ם, ולפיכך נקראת התורה
"עז", ככתוב: "ה' עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן".

הגזרות על ישראל בזמן שאין עוסקים בתורה
"ה' עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן ה' יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם" (כט,
יא): [זוהר תורה; זוהר חלק ב' פרשת בשלח דף
(ת.נ.) ובזמן שישראל אין עוסקים בתורה,
בחינת השמאל נתגבר, אז נתחזק כחות העמים
עכו"ם, ושולטים על ישראל, וגוזרים עליהם
גזרות שאין יכולים לעמוד בהם, ובעבור זה
גלו ישראל מארצם ונתפזרו בין האומות, זהו
שכתוב: "עַל מָה אֲבָדָה הָאָרֶץ וְגו'" "וַיֵּאמֶר
ה' עַל עֲזָבְכֶם אֶת תּוֹרָתִי" (ירמיהו ט, יא-יב).
דברי תורה מרבים שלום בעולם. ודברי
התורה מרבים שלום בעולם, ככתוב: "ה'
עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן ה' יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם".

במבול שכתוב אֱלֹהִים בְּכָל מְקוֹם? לָמָּה
לֹא כָתוּב וְה' אֱלֹהִים שְׁנִינּוּ, בְּכָל מְקוֹם
שְׁכָתוּב וְה' - הוּא וּבֵית דִּינּוּ. אֱלֹהִים סָתָם -
דִּין לְבַדּוֹ. אֱלֹהִים בְּסֻדּוֹם נַעֲשֶׂה דִין, וְלֹא כְּדִי
לְהַשְׁמִיד אֶת הָעוֹלָם, וּמִשׁוֹם כֶּךָ הוּא
הַתְּעַרֵּב עִם דִּין. אֲכַל בְּמַבּוּל כָּל הָעוֹלָם
הַשְׁמִד, וְכָל אוֹתָם שְׁנַמְצָאוּ בְּעוֹלָם. וְאִם
תֹּאמַר, שֶׁהָרִי נָח וְכָל מַה שֶׁעָמּוּ נִצְלוּ - הָרִי
נִסְתָּר מִהָעֵינַי הָיָה, שְׁלֹא נִרְאָה, וְעַל כֵּן כָּל
מַה שְׁנַמְצָא בְּעוֹלָם הַשְׁמִיד אוֹתוֹ. וְעַל זֶה
וְה' - בְּגִלּוּי, וְלֹא הַשְׁמִיד הַכֹּל. אֱלֹהִים -
נִסְתָּר, וְצָרִיף לְהַשְׁמִיר, שֶׁהָרִי מִשְׁמִיד הַכֹּל.
וְלָכֵן אֱלֹהִים לְבַדּוֹ הָיָה, וְסוּד זֶה - (תהלים כט)
ה' לְמַבּוּל יִשָּׁב. מַה זֶה יִשָּׁב? אֲלֵמָּלֵא מִקְרָא
כָּתוּב, לֹא יְכוּלִים לוֹמַר. יִשָּׁב - יִשָּׁב לְבַדּוֹ,
שְׁלֹא בָּא עִם דִּין. כָּתוּב כָּאֵן יִשָּׁב, וְכָתוּב שָׁם
(ויקרא יג) בְּדָד יִשָּׁב, לְבַדּוֹ. וְסוּד לְמַדְנּוּ,
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִסְתָּר וְגִלּוּי. גִּלּוּי הוּא
בֵּית דִּין שְׁלֵמֻטָּה. נִסְתָּר הוּא הַמְּקוֹם שֶׁכָּל
הַבְּרָכוֹת יוֹצְאוֹת מִשָּׁם. מִשׁוֹם כֶּךָ, כָּל דְּבָרֵי
אָדָם שֶׁהֵם בְּנִסְתָּר, הַבְּרָכוֹת שׁוֹרֵת עֲלֵיו.
וְכָל אוֹתָם שְׁבַגְלוּי, אוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁל בֵּית דִּין
שׁוֹרֵת עֲלֵיו, מִשׁוֹם שֶׁהוּא מְקוֹם בְּגִלּוּי.
וְהַכֹּל הוּא בְּסוּד עֲלִיּוֹן כְּמוֹ שְׁלֵמֻעֵלָה.

מִדַּת הַדִּין הוּא גַם כֵּן רַחֲמִים

ה' לְמַבּוּל יִשָּׁב (כט, י): [זוהר חדש פ' נח דף
כ"ז:] אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִהוּ שְׁכָתוּב
(תהלים כט) ה' לְמַבּוּל יִשָּׁב, וְכִי לְדוֹר הָיָה
לוֹמַר דְּבַר זֶה, וְכָל הָעוֹלָם יוֹדְעִים שֶׁהוּא
רֵאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן וְאֵזִי וְקֹדֶם? אֱלֹהִים, אָמַר רַבִּי

ל' א' מְזִמֹּר שִׁיר חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד: ב' אֲרוֹמְמֶךָ יְהוָהּ: ג' כִּי דָלִיתָנִי וְלֹא

שימוש תהלים

לכל דבר רע

מזמור שיר חנוכת וגו' (ל, א): [שימוש תהלים לפרק ל]. הוא טוב לכל דבר רע ושם שלו הוא א"ל. א' מן "ארוממך, ל' מן למען יזמרך.

זוהר תהלים

"מְכוֹן לְשִׁבְתְּךָ פְּעֻלַּת ה'" (שמות טו, יז), שנצרך לבנות בית מקדש למטה ולהתפלל בתוכו התפלות בכל יום לעבוד לו להקדוש ברוך הוא, שהרי תפלה נקראת עבודה, ואותו בית הכנסת נצרך לבנותו ביופי רבה ולהתקינו בכל תקונים, שהרי בית הכנסת שלמטה עומד לעומת בית הכנסת שלמעלה, בית המקדש שלמטה הוא עומד כדמיון בית המקדש שלמעלה, ועומד זה לעומת זה, ובית המקדש שהוא כל תיקוניו וכל עבודתיו וכל אותן הכלים והמשמשים כלם הם כדמיון שלמעלה, המשכן שעשה משה במדבר היה הכל כדמיון שלמעלה, בית המקדש שבנה שלמה המלך הוא בית מנוחה כדמיון שלמעלה בכל אותן התיקונים, להיות בתקון העליון בית מנוחה ונחלה, וכן בית הכנסת צריך להיות בכל תיקוני יופי להיות כדמיון העליון, להיות בית תפלה לתקן תיקונים בתפלה כמו שנתבאר.

זכאי הוא מי שמקדים לבית הכנסת בבקר

"מְזִמֹּר שִׁיר חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד" (ה, א):

[זוהר תורה; זוהר חלק ב' (דף קלא:)]

זכאי הוא מי שמקדים לבית הכנסת בבקר, וכל מי שמתקדם בתחלה נתחבר עם

בשעה שנבנה בית המקדש למטה לא היתה שמחה לפני הקדוש ברוך הוא מיום שנברא העולם כמו ביום ההוא

"מְזִמֹּר שִׁיר חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד" (ה, א):

[זוהר תורה; זוהר חלק ב' דף קמג.]

אמר רבי יוסי בשעה שנבנה בית המקדש למטה לא היתה שמחה לפני הקדוש ברוך הוא מיום שנברא העולם כמו ביום ההוא, המשכן שעשה משה במדבר להוריד את השכינה לארץ, ביום ההוא משכן אחר הוקם עמו למעלה, כמו שנתבאר בהכתוב: "הוּקַם הַמִּשְׁכָּן" (שמות מ, יז), המשכן, משכן אחר שהוקם עמו, וזה המשכן של המלאך נער מטט' ולא יותר, בית הראשון כאשר נבנה בית ראשון אחר נבנה עמו, ונתקיים בכל העולמות והאיר לכל העולמות ונמתק העולם, ונפתחו כל חלונות העליונים להאיר, ולא היתה חדוה בכל העולמות כיום ההוא, אז פתחו עליונים ותחתונים ואמרו שירה.

בית הכנסת שלמטה עומד לעומת בית הכנסת שלמעלה

"מְזִמֹּר שִׁיר חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד" (ה, א):

[זוהר תורה; זוהר ח"ב, רעיא מהימנא]

מצוה לבנות מקדש למטה כדמיון בית המקדש שלמעלה, כמו שכתוב:

— זוהר תהלים —

שְׁאוֹתָן דְּמִיּוֹת לְהַגְלוֹת בְּדַרְגָּה הַזֹּאת. עַתָּה
הַזְמִיר הַגִּיעַ – שֶׁהָרִי אֶז מְשַׁבַּח וְחֹזֵר, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים ל) לְמַעַן יִזְמְרֶךָ כְּבוֹד וְלֹא
יָדוּם. וְלִכֵּן נִקְרָא מְזֻמֹּר, כְּמוֹ שֶׁשָּׂנִינוּ
שֶׁכְּתוּב מְזֻמֹּר לְדָוִד, שֶׁשָּׂרְתָה עָלָיו שְׂכִינָה
בְּרֵאשִׁי. וְזֶהוּ עַת הַזְמִיר הַגִּיעַ. רַבִּי חִיָּיא
אָמַר, שֶׁהָרִי אֶז הַגִּיעַ זְמַן לְשִׁבְתָּ.

פְּתַח, (שם ב) הַנְּצָנִים נִרְאוּ בְּאֶרֶץ עַת הַזְמִיר
הַגִּיעַ וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאֶרְצָנוּ. הַנְּצָנִים
(נראו בארץ) – זֶהוּ סוֹד שֶׁל שֵׁשׁ דַּרְגוֹת [נעליה
והיא שביעית, ואלו הם שש דרגות, דרגת אברהם,
דרגת יצחק ודרגת יעקב, ויכ"ן ובע"ז ויוס"ף, כלן
נראות בארץ, שכתוב נראו בארץ, בארץ זוהי קריה
קדושה של ארץ ישראל]. נִרְאוּ בְּאֶרֶץ – מְשׁוּם

לא « לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: בּ בְּךָ יְהוָה חֲסִיתִי אֵל אֲבוֹשָׁה לְעוֹלָם
בְּצַדִּיקְךָ פִּלְטֵנִי: ג הַטָּה אֵלַי אֲזַנְךָ מִתְּרָה חֲצִילֵנִי הִיָּה לִי לְצוּר מְעוֹז לְבֵית
מִצְדוֹת לְהוֹשִׁיעֵנִי: ד בִּי בָלְעִי וּמִצְדוֹתַי אָתָּה וּלְמַעַן שְׁמֶךָ תִּנְחַנֵּנִי וּתְנַחֵלֵנִי:
ה תוֹצִיאֵנִי מִרְשֶׁת זוּ טָמְנֵנוּ לִי בִּי אֶתָּה מְעוֹזִי: ו בִּירְךָ אֶפְקִיד רוּחִי פְדִיתָה אוֹתִי

— שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים —

לעין רעה

בה' חסיתי וגו' (לא, ב): (שימוש תהלים לפרק לא). לעין הרע. לחוש אותו על שמן זית ושם שלו הוא י"ה. י' מן בצדקתך פלטני, ה' מן "המיחלים לה".

— זוהר תהלים —

ה"א, יהו"ה. י"ד אותיות, כחשבון יד. ונרמזו בארבע פרשיות, ובית התפלין א', ושתי רצועות הראש - שבע. ששני שיניין תשע, וקשר הרצועה עשר. וארבע פרשיות היד - הרי י"ד, יד השכינה, יד יהו"ה. בשבילה נאמר, (סם לא) בידך אפקיד רוחי וגו'. הרוח נפקדה ליהו"ה, והקדוש ברוך הוא יורד אליו לקבלו לשכינה, ושומרים אותו הקדוש ברוך הוא ושכינתו. ומי גורם את זה? מי שפכל מצוה ומצוה מעלה שכינה אל הקדוש ברוך הוא.

כל אדם משיב פקדונו בכל לילה וטועם טעם המנות בלילה

בִּירְךָ אֶפְקִיד רוּחִי וְגו' (לא, ו): [זוהר - במדבר - 9' במדבר (דף ק"ט)] אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּתוּב (תהלים לא) בִּירְךָ אֶפְקִיד רוּחִי פְדִיתָה אוֹתִי ה' אֵל אָמַת. יֵשׁ לְהִסְתַּכֵּל בְּפִסּוּק הַזֶּה. רְאִיתָם מִי שֶׁמִּפְקִיד דָּבָר בְּיַד הַמְּלָךְ? אֵלָּא, וְדַאי אֲשָׁרִי הָאִישׁ שֶׁהוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי הַמְּלָךְ הַקְּדוֹשׁ וְלֹא חוֹטֵא לְפָנָיו. בֹּא רֵא, בִּינוֹן שְׁנַכְנַס הַלְּלִיָּהּ, עֵץ

על ידי התורה והמצוות מקריבים את רוחם קרבנות לפני ה'

בִּירְךָ אֶפְקִיד רוּחִי וְגו' (לא, ו): [זוהר שמות 9' משפטים (דף ק"ט)] אֲשָׁרִיָּהֶם (ישראל) שֶׁמִּקְרִיבִים אֶת רוּחָם קְרָבָנוֹת לְפָנָי ה', וּבְכָל לַיְלָה וְלַיְלָה שְׁרוּחָם הִיא הָעוֹלָה אֵלָיו, אִם מַעֲלָה אוֹתָהּ בְּתוֹרָה וּמִצְוָה, בְּתוֹרָה שֶׁהִיא עֵשֶׂר אֲמִירוֹת, שְׁנַתְּנוּ מִהָאוֹת י' שְׁבַעֲשֶׁר דְּבָרוֹת, מֵאוֹתִיּוֹת ה"ה. (כו', בששה) בִּשְׁשׁ חֲמֵשִׁי תוֹרָה ב', בְּרֵאשִׁית. חֲמֵשֶׁה הֵם שֶׁנִּקְרְאוּ חֲמֵשֶׁה חֲמֵשִׁי תוֹרָה. שְׁשִׁי נִקְרָא בְּרֵאשִׁית. וּבְמַחֲשָׁבָה שֶׁהוּא יו"ד ה"א וָא"ו ה"א, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ יִשְׂרָאֵל עֲלֶה בְּמַחֲשָׁבָה. וְלֹאִיזָה מְקוֹם עוֹלָה? לְכַתֵּר שֶׁשָׁם עֲלֵת הָעֲלוֹת, מְפָלָא וּמְכַסָּה. אֲשָׁרִי הַזּוֹכֶה מֵאֵן דְּסֻלִּיק לִיָּהּ בְּמִצְוָה, דְּאִיֵּי מִצְוֹת תְּפִלִּין, דְּבִהוֹן אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת, דְּבִהוֹן שֵׁם יְהוָה י' - קֶדֶשׁ לִי. ה' - וְהִיָּה כִּי יִבְאֶרְךָ. ו' - שְׁמַע יִשְׂרָאֵל. ה' - וְהִיָּה אִם שְׁמוּעַ. בְּמַחֲשָׁבָה. לְקֶשֶׁר אוֹתָהּ בְּיָד, שֶׁהַשְּׂכִינָה הִיא י"ה וּכְלוּלָה מִמַּעֲשֵׂה שְׁהִיא ה'. וְדַבּוּר שֶׁהִיא בִּינָה כְּלוּלָה ו' סְפִירוֹת. וּבְמַחֲשָׁבָה, שֶׁהוּא יו"ד ה"א וָא"ו

יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ: זְשָׁנְאֵתֵי הַשְּׁמָרִים הַבְּלִי שְׁוֹא וְאֵנִי אֵל יְהוָה

זוהר תהלים

שְׁכַתּוֹב (תהלים יד) לְרֵאוֹת הַיֵּשׁ מִשְׁפִּיל דָּרֶשׁ
אֶת אֱלֹהִים. וְלֹא יִהְיֶה פִתְחוֹן פֶּה לְאָדָם
שִׁיאֵמַר: אֲלֵמְלֵא שְׁלֹטְתִי בְנַפְשִׁי בְלִילָה,
הִיִּתִי מִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, זֶה
בְּיִשְׂרָאֵל בְּדַאִי, וְכִף הוּא! אֲבָל בְּאֻמוֹת
הָעוֹלָם שְׂרָאִינוּ כְּזֶה, מָה הַטַּעַם? אָמַר לוֹ:
יְפֵה מַה שְּׂאֵמְרָתָ.

בְּיָדָךְ אֶפְקִיד רוּחִי

בְּיָדָךְ אֶפְקִיד רוּחִי וְגו' (ל, א): [זוהר במדבר
– פ' פנחס (דף רכ"ב):] וְכִמּוֹ שֶׁנֶּחַ שְׁלַח
אֶת הַיּוֹנָה בְּשִׁלְיֹחוֹתָ, גַּם כִּף שְׁלַח נִשְׁמָה
בְּאָדָם, רוּחוֹ בְּשִׁלְיֹחוֹתָ, וְלִכֵּן צְרִיךְ אָדָם
לְהַפְקִיד אוֹתָהּ בַּמִּלְכָּה. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (תהלים
לא) בְּיָדָךְ אֶפְקִיד רוּחִי. וְאִם הִיא אֲסוּרָה
בְּחֻטְאֵי הַגּוֹף וּבִידֵי חֵילוֹת יֵצֵר הָרָע, מַה
כְּתוּב? בְּיָדָךְ אֶפְקִיד רוּחִי פְדִיתָה אוֹתִי ה'
אֵל אֱמֶת.

הַקְּב"ה מוֹשִׁיב הַפְּקֻדוֹן לְאָדָם בְּכָל עֵת אֶף
עַל פִּי שֶׁהוּא מְלַכְלֵךְ

בְּיָדָךְ אֶפְקִיד רוּחִי וְגו' (ל, א): [זוהר
דש-מדדש רות (דף קת):] וְתִקְרָאנָה לוֹ
הַשְּׁכֵנוֹת שֵׁם לְאִמּוֹ יֵלֵד בֵּן לְנַעֲמִי (רות ד).
חֲכָמִים פּוֹתְרִים הַפְּסוּק בְּזֶה שְׁכַתּוֹב (שמות
כב) אִם חָבֵל תַּחְבֵּל שְׁלֵמַת רֵעֶךָ עַד בֹּא
הַשֶּׁמֶשׁ תִּשְׁכַּח לוֹ. הַפְּסוּק הַזֶּה בְּנִשְׁמָה
שֶׁל אָדָם מְדַבֵּר בְּזֶה הָעוֹלָם. (ובגופו כשהולך
לְבֵית עוֹלָמוֹ, בְּנִשְׁמָה בּוֹה הָעוֹלָם) מְלַמֵּד שֶׁנִּשְׁמָתוֹ
שֶׁל אָדָם יוֹצֵאת בְּכָל לַיְלָה וְלִילָה, וְהַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא מְמַשְׁכֵּן אוֹתָהּ, וְלִמְחַרְתָּהּ מוֹשִׁיב

הַמְּנוֹת שׁוֹלֵט בְּעוֹלָם, וְעֵץ הַחַיִּים מִסְתַּלַּק
לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה. וְכִיּוֹן שְׁעֵץ הַמְּנוֹת שׁוֹלֵט
בְּעוֹלָם לְבַדּוֹ, כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם טוֹעֲמִים טַעַם
מְנוֹת. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שְׁאוֹתוֹ עֵץ גֹּרֶם.

וְהָאָדָם צְרִיךְ לְהַקְדִּים וְלְהַפְקִיד בְּיָדוֹ אֶת
נַפְשׁוֹ בְּפְקֻדוֹן, כְּפְקֻדוֹן שֶׁל אָדָם
שְׁנוֹתָן פְּקֻדוֹן לְאַחֵר. שְׂאֵף עַל גֵּב שֶׁהוּא
הַתַּחֲיֵב אֵלָיו יוֹתֵר מֵאוֹתוֹ פְּקֻדוֹן – לֹא
כְּדַאִי לְהֶאֱחֹז בּוֹ, הוּאִיל וְהַפְּקֻדוֹן נִמְסָר לוֹ,
וְאִם יִסְרַב בּוֹ – וְדַאִי נִבְדַּק אַחֲרָיו, שְׂאִין
הוּא מְזַרַע קֶדֶשׁ וְלֹא מִבְּנֵי הָאֱמוּנָה. כִּף
אוֹתוֹ עֵץ, בְּנֵי אָדָם מְקַדְמִים וְנוֹתְנִים לוֹ
פְּקֻדוֹן נַפְשׁוֹ, וְלוֹקַח כָּל נִשְׁמוֹת בְּנֵי
הָעוֹלָם. וְכֹלֵם טוֹעֲמִים טַעַם מְנוֹת, מִשּׁוֹם
שֶׁזֶה עֵץ הַמְּנוֹת הוּא. וּמִשּׁוֹם שֶׁכָּל נַפְשׁוֹת
אֵלוֹ, אֶף עַל גֵּב שְׁכָלֵם הַתַּחֲיֵבוּ לוֹ, וְלֹא
כְּדַאִי הוּא לְהַשִּׁיב הַפְּקֻדוֹן לְאָדָם. אֲלֵא
כִיּוֹן שְׁכָלֵם נִמְסְרוּ לוֹ בְּפְקֻדוֹן, מִחֲזִיר כָּל
הַפְּקֻדוֹנוֹת לְבַעֲלֵיהֶם.

בֹּא רֵאָה, לֹא כְּדַאִי לְעֵץ הַמְּנוֹת הַזֶּה
לְהַחֲזִיר פְּקֻדוֹנוֹ לְאָדָם אֲלֵא בְּשַׁעָה
שְׁעֵץ הַחַיִּים מִתְּעוֹרֵר בְּעוֹלָם. וּמִתִּי
מִתְּעוֹרֵר אוֹתוֹ עֵץ חַיִּים? בְּשַׁעָה שְׁעוֹלָה
הַבָּקָר. וְאִז, כִּיּוֹן שֶׁזֶה מִתְּעוֹרֵר בְּעוֹלָם, כָּל
בְּנֵי הָעוֹלָם חַיִּים, וּמִשְׁאִיר וּמִחֲזִיר אוֹתוֹ
עֵץ הַמְּנוֹת כָּל הַפְּקֻדוֹנוֹת שֶׁהַפְּקֻדוֹ אֶצְלוֹ,
וְהוֹלֵךְ לוֹ. מָה הַטַּעַם הֵם חַיִּים? מִשּׁוֹם
שְׁאוֹתוֹ עֵץ הַחַיִּים גֹּרֶם. וְאִם תֹּאמַר, הֲרִי
בְּנֵי אָדָם רַבִּים הֵם מִתְּעוֹרְרִים בְּלִילָה בְּעוֹד
שְׁעֵץ הַמְּנוֹת שׁוֹלֵט? אֲלֵא וְדַאִי אוֹתוֹ עֵץ
הַחַיִּים עוֹשֶׂה אֶת זֶה. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם

בְּטַחְתִּי: ה אֲנִילָה וְאֶשְׁמָחָה בְּחַסְדְּךָ אֲשֶׁר רָאִיתָ אֶת עֵינַי יָדַעְתָּ בְּצָרוֹת נַפְשִׁי:
 ט וְלֹא חֲסַנְתָּנִי בְּיַד אוֹיֵב הַעֲמַדְתָּ בְּמַרְחֵב רַגְלָי: י חֲנַנִּי יְהוָה: יא כִּי צַר לִי
 עָשִׂשָׁה בְּכַעַם עֵינַי וּבִשְׂנוֹי: יב כִּי כָלוּ כִּיגוֹן חַי וּשְׁנוֹתַי בְּאַנְחָה בְּשֵׁל בְּעוֹנֵי
 כַּחַי וְעֲצָמַי עָשִׂשׁוּ: יג מִכָּל צָרָרִי הָיִיתִי חֲרָפָה וְלִשְׁכַּנִּי מָאֵד וּפְחַד לְמוֹדְעֵי רְאִי
 בַּחוּץ נִדְדוּ מִפְּנֵי: יד נִשְׁפַּחְתִּי כְּמַת מִלֵּב הָיִיתִי כְּכֹלִי אִבֵּד: יו כִּי שָׁמַעְתִּי דַבַּת
 רַבִּים מְגוֹר מִסָּבִיב בְּהוֹסֵדִם יַחַד עָלַי לְקַחַת נַפְשִׁי וּמָמוֹ: יז וְאֲנִי עָלֶיךָ בְּטַחְתִּי
 יְהוָה: יח אִמְרֵתִי אֱלֹהֵי יְהוָה: יט אֲתָתָה: כ בְּיָדְךָ עֲתִיתִי הַצִּילֵנִי מִיַּד אוֹיְבֵי וּמִרְדְּפֵי:
 כא הָאִירָה פְּנִיךָ עַל עַבְדְּךָ הוֹשִׁיעֵנִי בְּחַסְדְּךָ: יב יְהוָה: יג אֵל אֲבוֹשָׁה כִּי
 קָרָאתִיךָ וּבִשְׁנוֹ רִשְׁעִים יָדְמוּ לְשֹׂאוֹל: יד תִּתְאַלְמְנָה שְׁפָתַי שֶׁקֶר תְּדַבְּרוּת עַל צַדִּיק
 עֲתָק בְּנֶאֱוָה וְכוּ: כ מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחסים כה נגד בני

זוהר תהלים

צדיקים העולים מן העולם הזה לרחץ
 עצמם בגן עדן

מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגו' (לא)
 (ב): [הקדמת הזוהר-בראשית (ד טז)] פתח
 רבי אלעזר ואמר, (תהלים לא) מה רב טובך
 אשר צפנת ליראיך וגו'. כמה הוא הטוב
 העליון והנכבד שעתיד הקדוש ברוך הוא
 לעשות לבני אדם לאותם צדיקים עליונים
 יראי חטא שמשתדלים בתורה, כשנכנסים
 לאותו העולם. לא כתוב טובך, אלא רב
 טובך. ומי הוא (שם קמה) זכר רב טובך
 יביעו. וזהו ענג החיים ששופעים מהעולם
 הבא לחי העולמים, שהוא זכר רב טובך.
 ודאי הוא (ישעיה סג) ורב טוב לבית ישראל
 וגו'.

עוד מה רב טובך, כאן נחקק סוד
 החכמה, וכל הסודות נכללו כאן.
 מ"ה - כמו שבארנו. רב - זה העץ גדול
 וחקק, משום שיש אילן אחר קטן ממנו,
 וזה הוא גדול ומכניסו לרום הרקיעים.

אותה לחיקו של אדם. לפיכך צריך האדם
 להפקיד נשמתו ליצרו, וקורא פסוק אחד
 של רחמים, כגון (תהלים לא) בידך אפקיד
 רוחי פדית אותי ה' אל אמת. והואיל והיא
 בפקדון - אף על פי שהיא מחיבת בכמה
 חובות, הקדוש ברוך הוא משיב אותה
 לחיקו של אדם. כענין זה צריך להתנהג
 במדותיו של הקדוש ברוך הוא וללכת
 בדרךיו, שכתוב (דברים כח) והלכת בדרךיו.
 שהרי נשמתו פקדון בידו, שהיא מתחת
 כסא הכבוד, והוא נוצר מטפה סרוחה. הרי
 פקדון נשמתו בידו. וכתוב אם חבל תחבל
 שלמת רעך, אם חבלת מעשיך ולכלכת
 נשמתך, שהוא מאור לבושו של הקדוש
 ברוך הוא, שהוא רעך ורע אביך - עד בא
 השמש, כשיגיע זמנו להפטר מהעולם,
 תשיבנו לו, שכתוב (קהלת יב) והרוח תשוב
 אל האלהים אשר נתנה. תנה לו כמו שנתנה
 לך. אם חבל תחבל. אם חבל אדם מעשיו,
 לאחר כן כשהגיע שעתו, מרב חובותיו
 לקונו, חובל את שלו ונוטל נשמתו.

אדם: כא תסתירם בסתר פניך מרכסי איש תצפנם בסכה מריב לשונות:

זוהר תהלים

הזה, ומאותו אור שמחה לכל בו. והוא ימין להתעטר חקיקותיו [חקוקיו] חקוקים יחד אתו, והרי נאמר. כתוב (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך. מה רב טובך - זה אור ראשון שגנז הקדוש ברוך הוא. ליראיך - לצדיקים, שהם יראי חטא כמו שאמרנו.

האור הגדול אין כל בריה יכולה להסתכל בו גנזו הקדוש ברוך הוא לצדיקים לעתיד לבא

מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגו' (לא, כ): [זוהר ח"א 9' בראשית (דף 90 מ.)] השלמה מהשמטות סימן [ז] ויאמר אלהים יהי אור. ואמר רבי יוחנן, שני אורות הגדולים היו, שכתוב ויהי אור, ועליו נאמר כי טוב. ולקח הקדוש ברוך הוא האחד וגנזו לצדיקים לעתיד לבא, שכתוב (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך נגד בני אדם. מלמד שאור הראשון אין כל בריה יכולה להסתכל בו, שכתוב וירא אלהים את האור כי טוב, וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. ראה הקדוש ברוך הוא את כל אשר עשה, ראה טוב מאד מזהיר ובהיר.

ולקח מאורו הטוב, וכלל שלשים ושנים נתיבות החכמה, ונתנו לעולם הזה, והיגו שכתוב (משלי ד) כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזבו. הוי אומר: אוצרה של תורה שבעל פה. ואמר הקדוש ברוך הוא, אם ישמרו זאת המדה בעולם הזה,

טובך - זה האור שנקרא ביום הראשון. אשר צפנת ליראיך - משום שגנז אותו לצדיקים באותו העולם.

פעלת - זה גן העדן העליון, שכתוב (שמות טו) מכון לשבתך פעלת ה'. וזהו פעלת לחוסים בך. נגד בני אדם - זה גן העדן שלמטה שכל הצדיקים עומדים שם ברוח, שנתלבשה בלבוש יקר כצורה ודיוקן של העולם הזה, וזהו נגד בני אדם, באותה צורה של בני אדם שבעולם הזה, ונמצאים שם ופורחים באור ועולים לתוך ישיבת הרקיע באותו גן העדן שלמעלה. ופורחים ורוחצים בטלי נהרות אפרסמון טהור, ויורדים ושורים למטה. ולפעמים נראים נגד בני אדם לעשות להם נסים כמו מלאכים עליונים, כמו שראינו עכשו את אור המאור העליון, ולא זכינו להסתכל ולדעת בסודות של חכמה יותר.

מה רב טובך - זה אור ראשון שגנז הקדוש ברוך הוא ליראיך - לצדיקים

מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגו' (לא, כ): [זוהר - בראשית 9' בראשית (דף 90 מ.)] אמר רבי שמעון, וירא אלהים את האור כי טוב, שלא ימצא בו רתחה. כתוב כאן כי טוב, וכתוב שם (במדבר כד) כי טוב בעיני ה' לברך את ישראל, וסוף הפסוק [מוכח] - ויבדל אלהים בין האור ובין החשך. ולכן לא נמצאה בו רתחה, ואף על גב ששתף אותם הקדוש ברוך הוא כאחד. בא ראה, האור עליון להיות מאיר האור

כב בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בִּי הַפְּלִיא חֲסִדוֹ לִי בְעִיר מְצֹר: כג וְאֵנִי אִמְרָתִי בְחַפְזִי
נְגַדְתִּי מִנְגַד עֵינֶיךָ אֲבֵן שְׁמַעְתָּ קוֹל תַּחֲנוּנֵי בְּשִׁעֵי אֲלִיךָ: כד אֲהַבּוּ אֶת יְהוָה

זוהר תהלים

שָׁאֵמַר רַבִּי מְאִיר, מֵהוּ שְׁכָתוּב וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים יְהִי אֹרֶךְ יְהִי אֹרֶךְ וְלֹא
אָמַר לוֹ וַיְהִי כֵן? מִלְּמַד שֶׁהָאֹרֶךְ הַהוּא
גְּדוֹל, וְאִין כָּל בְּרִיָּה יְכוּלָה לְהַסְתַּכֵּל בּוֹ,
גְּנִזוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד
לְבָא, וְהִיא מִדַּת כָּל סְחוּרָה שְׁבַעֲוֹלָם, וְהוּא
כַּח אֲבֵן יְקָרָה שְׁקוּרִין סְחָרְתָּ וְדַר. וְעַל מָה
הִיא מִדַּת דָּר? אֲלֵא מִלְּמַד שֶׁלְּקַח הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא מְזִינָה אַחַת מֵאֲלָפִים, וּבְנָה
מִמֶּנָּה אֲבֵן יְקָרָה נְאֻה וּמְקַשְׁטָה, וְכָלֵל בָּהּ
כָּל הַמְצֻוֹת.

מַעֲשֵׂי הָאֲבוֹת וְהַנְּהַגְתָּם וְהַשְׁפַּעְתָּם לְכָל
הַדּוֹר

בא אֲבָרְהָם וּבְקִשׁ כַּחוֹ לְתַת לוֹ, נִתְּנוּ לוֹ
אֲבֵן יְקָרָה זוֹ וְלֹא רָצָה אוֹתָהּ. זָכָה
וְנִטַּל מִדָּתוֹ, שְׁנֵאמַר (מִיכָה ז) תִּתֵּן אֲמַת
לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם. בָּא יַעֲזֹק וּבְקִשׁ
כַּחוֹ, וְנִתְּנוּ לוֹ וְלֹא רָצָה בָּהּ. זָכָה וְנִטַּל
מִדָּתוֹ, שֶׁהִיא מִדַּת הַגְּבוּרָה, דִּהְיִינוּ הַפְּחַד,
שְׁכָתוּב (בְּרַאשִׁית לא) וַיִּשְׁבַּע יַעֲקֹב בַּפְּחַד
אֲבִיו יַעֲזֹק.

בא יַעֲזֹק וְרָצָה בָּהּ וְלֹא נִתְּנוּהוּ לוֹ. אָמַר
לוֹ, הוֹאִיל וְאַבְרָהָם מִלְּמַעְלָה וַיַּעֲזֹק
לְמַטָּה, אֲתָה תִּהְיֶה בְּאֲמֻצָּע וְתִכְלַל
שְׁלֹשָׁתָם, שְׁכָתוּב תִּתֵּן אֲמַת לְיַעֲזֹק. וְמֵהוּ
הָאֲמֻצָּע? הֵינּוּ שְׁלוֹם, וְהִרִי כְּתוּב תִּתֵּן אֲמַת
לְיַעֲזֹק? אֲמַת וְשְׁלוֹם הֵם אֶחָד, כְּמוֹ
שְׁנֵאמַר (אֶסְתֵּר ט) דְּבַרִּי שְׁלוֹם וְאֲמַת, (יִשְׁעִיָּה
לט) כִּי יִהְיֶה שְׁלוֹם וְאֲמַת בְּיָמַי, וְהֵינּוּ

שְׁזֹאת הַמִּדָּה נִחְשָׁבֶת בְּכָלֵל הָעוֹלָם הַזֶּה,
וְהִיא תוֹרָה שְׁבַעֲלָ פֶה, יִזְכּוּ לַחֲיֵי הָעוֹלָם
הַבָּא שֶׁהוּא הַטוֹב הַגָּנוּז.

וְמָה הוּא עֵזוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא?
שְׁכָתוּב (חֲבֻקִּק א) וְנִגְהָ כְּאוֹר תִּהְיֶה.
עֲתִיד הַנְּגִיָּה שְׁנִלְקַח מִהָאֹרֶךְ הָרֵאשׁוֹן לְהִיּוֹת
כְּאוֹר, אִם יִקְיָמוּ בְנֵי הַתוֹרָה וְהַמְצֻוָּה אֲשֶׁר
כָּתַבְתִּי לְהוֹרוֹתָם. וְכָתוּב (מִשְׁלֵי א) שְׁמַע בְּנֵי
מוֹסֵר אֲבִיךָ וְאֵל תִּשָּׁשׁ תוֹרַת אֲמִי, וְכָתוּב
(חֲבֻקִּק א) וְקִרְנֵי מִיָּדוֹ לוֹ, וְשֵׁם חֲבִיּוֹן עֲזָה.
וְמֵהוּ חֲבִיּוֹן עֲזָה? אֲלֵא אוֹתוֹ הָאֹרֶךְ שְׁגִנָּז
וְהַחֲבִיּוּא, שְׁנֵאמַר צַפְנֵת לִירְאֵיךָ. וְזֶה
שְׁנֵשְׂאָר לָנוּ – פְּעֻלַּת לְחוֹסִים בְּךָ, אוֹתָם
שְׁחוֹסִים בְּצִלְךָ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְשׁוֹמְרִים
תוֹרָתְךָ וּמְקִימִים מְצֻוֹתֶיךָ, וּמְקַדְּשִׁים שְׁמֶךָ
הַגְּדוֹל וּמִיַּחְדִּים בְּסִתְרֵךְ וּבְגִלְוֵי, שְׁנֵאמַר נִגְד
בְּנֵי אָדָם.

אמר רַבִּי רְחוּמַאי, מִלְּמַד שֶׁהִיא אוֹרָה
לְיִשְׂרָאֵל, וְתוֹרָה אוֹרָה, שְׁנֵאמַר
(מִשְׁלֵי ו) כִּי נֵר מְצֻוָּה וְתוֹרָה אוֹר. וְאָמַר נֵר –
זוֹ מְצֻוָּה, וּמְצֻוָּה – זוֹ תוֹרָה שְׁבַעֲלָ פֶה. אוֹר
– זֶה תוֹרָה שְׁבַכְתָּב. אֲלֵא מִתּוֹךְ שְׁכָבֵךְ
נִתְקַיֵּם הָאֹרֶךְ, קוֹרָא לוֹ אוֹר. מִשְׁלָ לְמָה
הַדְּבָר דּוּמָה? לְאָדָם צְנוּעַ בְּסִפֵּי הַבַּיִת, אִף
עַל פִּי שְׁיוֹם הוּא וְאוֹר גְּדוֹל בְּעוֹלָם, אִין
אָדָם רוֹאֶה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ אֲלֵא אִם כֵּן הַכְּנִיס
בוֹ נֵר. נֵר – תוֹרָה שְׁבַעֲלָ פֶה. אִף עַל פִּי
שֶׁהִיא נֵר, צְרִיכָה לָהּ תוֹרָה לְפָרֵק קְשִׁוּתֶיהָ
וּלְבָאָר סוּדוּתֶיהָ, וּמִי הוּא? יִרְאֵת ה', זֶה
הָאֹרֶךְ הָרֵאשׁוֹן.

כָּל חֲסִידָיו אֲמוּנִים נִצַּר יְהוָה וַיִּתְּנֵם וַיִּמְשַׁלֵּם עַל יָתֵר עֲשֵׂה נְאוּה: כה חֲזִקוּ וַיֵּאֱמִין לְבַבְכֶם כָּל הַמִּיתָלִים לַיהוָה:

זוהר תהלים

לְטַמֵּא - פּוֹתְחִים לוֹ. מַה זֶה פּוֹתְחִים לוֹ? אֹתָם הַפּוֹתְחִים תָּמִיד. מִצּוֹתֵי חֲקוֹתַי וְתוֹרַתִי - אָמַר, הוֹאִיל וְלֹא חֲפַצְתִּי בָהּ, אֲשֶׁמֶר מִצּוֹתֶיהָ. מַה זֶה תוֹרַתִי? אֵלָּא אֶפְלוּ הוֹרָאוֹת וּפְלִפּוּלִים שְׂמוּרִים לְמַעַלָּה הוּא יִדְעֵם וּפְלִפֵּל וְקִימֵם. וּמַה זֶה מִשֵּׁם רוּעָה אֲבֹן יִשְׂרָאֵל? הֲוֵי אוֹמֵר, צִדֵּק הָעֲלִיּוֹן. וּמַהוּ הָאוֹר הַגָּדוֹל הַצֶּפֶן? וְהִינֵנו סִתְרַת. וְהָאֲבֹן שְׂדֵרָה לְמִטָּה הַיְמָנָה נִקְרָאת דָּר, וּמַה הוּא? מִיָּדוּ לוֹ, הִינֵנו חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת שֶׁל יַד יְמִין: [ע"כ מההשמטות].

הַשֹּׁכֵר הָרַב טוֹב הַצֶּפֶן לְעוֹלָם הַבָּא

מַה רַב טוֹבָךָ אֲשֶׁר צִפְנַת לִירְאִיךָ וְגו' (א)
 (ב): [זוהר - בראשית 9' בראשית (97 מ.ו.)]
 וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם. רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח, (תהלים לא) מַה רַב טוֹבָךָ אֲשֶׁר צִפְנַת לִירְאִיךָ פְּעֻלַת לַחֲסוּסִים כִּי נִגְדַּת בְּנֵי אָדָם. בֹּא רֵא, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרָא אָדָם בְּעוֹלָם וְהִתְקִין אוֹתוֹ לְהִיּוֹת שְׁלֵם בְּעִבּוּדוֹתוֹ וְלִתְקַן אֶת דְּרָכָיו כְּדֵי שְׂיִזְכֶּה לְאוֹר הָעֲלִיּוֹן שֶׁנִּגְנוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיקִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה סד) עֵינַי לֹא רָאִיתָ אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לוֹ.

מַהוּ זֶה שֶׁאֲנִי אוֹמְרִים בְּכָל יוֹם - הָעוֹלָם הַבָּא

מַה רַב טוֹבָךָ אֲשֶׁר צִפְנַת לִירְאִיךָ וְגו' (א)
 (ב): [זוהר - בראשית 9' בראשית (97 מ.ו.)]
 הַשְּׁלֵמָה מִהַהשְּׁמִטוֹת (סִימָן ט"ז) יֵשֵׁב רַבִּי בְּרַכְיָה וְדַרְשׁ, מַה זֶה שֶׁאֲנִי אוֹמְרִים כָּל יוֹם הָעוֹלָם הַבָּא, וְלֹא יוֹדְעִים מַה אָמַר, הָעוֹלָם

שֶׁכְּתוּב (שם נח) וְהִאֲכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אָבִיךָ. דְּהִינֵנו נַחֲלָה גְמוּרָה שֶׁיֵּשׁ לוֹ הַחֶסֶד וְהַפְּחַד וְהָאֲמֵת וְהַשְּׁלוֹם. וּלְפִיכָךְ אָמַר (תהלים קיח) אֲבֹן מֵאֲסוּ הַבּוֹנִים הִיְתָה לְרֵאשׁ פְּנָה.

אֲבֹן מֵאֲסוּ - אֲבָרְהָם וַיִּצְחָק, שֶׁבָּנוּ אֶת הָעוֹלָם, הִיְתָה עֵתָה לְרֵאשׁ פְּנָה. וְלָמָּה מֵאֲסוּ בָהּ, וְהֵלֵא נֶאֱמַר (בראשית כו) עָקֹב אֲשֶׁר שָׁמַע אֲבָרְהָם בְּקִלְי וַיִּשְׁמֹר מִשְׁמֵרַתִּי מִצּוֹתֵי חֲקוֹתַי וְתוֹרַתִּי? מַה זֶה מִשְׁמֵרַתִּי? אֲמָרָה מִדַּת חֶסֶד: שְׁכַל יְמֵי הֵיּוֹת אֲבָרְהָם בְּעוֹלָם לֹא הִצְרַכְתִּי אֲנִי לְעִשׂוֹת מְלֵאכְתִּי, שֶׁהָיָה אֲבָרְהָם עֹמֵד שָׁם בְּמִקוּמִי. וַיִּשְׁמֹר מִשְׁמֵרַתִּי - בְּמִדָּה זוֹ הִיְתָה מְלֵאכְתִּי, שֶׁאֲנִי מְזַכֶּה אֶת הָעוֹלָם בְּלוֹ, וְאֶפְלוּ נִתְחַיְבוּ אֲנִי מְזַכֶּה אוֹתָם. וְעוֹד מְשִׁיבֵם וּמְבִיא בְּלַבְבְּכֶם לְעִשׂוֹת רְצוֹן אֲבִיהֶם. כָּל זֶה עָשָׂה אֲבָרְהָם, וְכְתוּב (שם כא) וַיִּטַּע אֲשֶׁל בְּבָאָר שֶׁבַע. סֵדֵר לְחִמּוֹ וּמִימִיּוֹ לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, וְהָיָה מְזַכֶּה וּמְדַבֵּר עַל לִבָּם: לְמִי אַתֶּם עוֹבְדִים? עִבְדוּ אֶת ה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ! וְהָיָה דוֹרֵשׁ לָהֶם, עַד שֶׁהָיוּ בְּאִים וְשָׁבִים.

וּמִנִּין לָנוּ שֶׁאִף הַחַיִּיבִים הֵיךְ מְזַכֶּה? שֶׁנֶּאֱמַר (שם יח) הַמְכַסֶּה אֲנִי מֵאֲבָרְהָם, וְאֲבָרְהָם הָיוּ יְהִיָּה וְגוֹמֵר. אֵלָּא אֲזַכֶּהוּ שֶׁיִּבְקֹשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים וַיִּזְכֶּה. וְכִי אֶפְשֶׁר לוֹמַר שֶׁלֹּא יָדַע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁלֹּא יִכְלוּ לְהִנְצִל? אֵלָּא זְכוּתוֹ הוּא אָמַר. מִכָּאן אָמְרוּ, בֹּא לְטָהֵר - מְסִיעֵין אוֹתוֹ. בֹּא

—== זוהר תהלים ==—

יִרְאֵי חֹטָא. פְּעֻלַּת לְחוּסִים בְּךָ - מֵה זֶה פְּעֻלַּתְּ? זֶה מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית. רַבִּי אָבָא אָמַר, זֶה גַן עֵדֵן, שֶׁהָרִי בְּאֶמְנוֹת עָשָׂה אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאַרְץ כְּמוֹ שְׁלֹמֶעֱלָה, לְחִזֵּק בּוֹ אֶת הַצְּדִיקִים. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים לא) פְּעֻלַּת לְחוּסִים בְּךָ נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם. שֶׁהָרִי הוּא נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם, וְהָאֲחֵר נִגְדַּ עֲלִיוֹנִים קְדוּשִׁים. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, גַּן הָעֵדֵן לְמַעַלָּה וְנִגְדַּ בְּנֵי אָדָם הוּא, [ואפלו האחר הוא נגד בני אדם] לְהַתְּכַנֵּס בּוֹ צְדִיקִים שְׁעוֹשִׂים רְצוֹן רַבּוֹנָם.

'נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם' - שֶׁהָרִי בְּאֶמְנוֹת הַזֶּה שְׁנַעֲשֵׂתָהּ בְּאוֹר הַזֶּה הַצָּפוֹן עוֹמְדִים בְּנֵי אָדָם בְּעוֹלָם וְקִיּוּמָם נְהִיָּה

מֵה רַב טוֹבָה אֲשֶׁר צִפְנַת לִירְאֵיהָ וְגו' (לא, ב): [זוהר - שמונת פ' פקודי (דף ר"ב):] רַבִּי

יוֹסִי פִּתַּח, (תהלים לא) מֵה רַב טוֹבָה אֲשֶׁר צִפְנַת לִירְאֵיהָ פְּעֻלַּת לְחוּסִים בְּךָ נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם. מֵה רַב טוֹבָה, כְּמֵה יֵשׁ לָהֶם לְבַנְי אָדָם לְהִסְתַּפֵּל וְלְדַעַת בְּדַרְכֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהָרִי בְּכָל יוֹם יוֹם יוֹצֵא קוֹל וּמְכַרִּיז וְאוֹמֵר: הַשְּׁמְרוּ בְּנֵי הָעוֹלָם, סִגְרוּ דְלָתוֹת הַחֹטָאִים, הִסְתַּלְקוּ מֵהֲרֵשֶׁת שְׁתוֹפֶסֶת טָרָם יִתְפָּסוּ רַגְלֵיהֶם בְּרֵשֶׁת הַזֶּה. הַגְּלִגְל סוֹבֵב תָּמִיד, עוֹלָה וְיוֹרֵד. אוֹי לְאוֹתָם שְׂדוּחִים רַגְלֵיהֶם מֵתוֹךְ הַגְּלִגְל, שֶׁהָרִי נוֹפְלִים לְתוֹךְ הָעֵמֶק שֶׁטְמוֹן לְאוֹתָם רְשָׁעֵי הָעוֹלָם.

אוֹי לְאוֹתָם שְׁנוֹפְלִים וְלֹא יְקוּמוּ, וְלֹא יֵאָדְרוּ בְּאוֹר הַגְּנוּז לְצְדִיקִים לְעוֹלָם הַבָּא. אֲשֶׁרִיָּהֶם הַצְּדִיקִים לְעוֹלָם הַבָּא, שְׁכְמָה מְאֹרוֹת גְּנוּזִים לָהֶם, כְּמֵה עֲדוּנִים בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם טְמוּנִים לָהֶם, שְׁכָתוֹב מֵה

הַבָּא מְתַרְגֵּם עֲלָמָא דְאַתִּי (העולם הבא), מְלַמֵּד שְׁקָדָם שְׁנִבְרָא הָעוֹלָם עֲלֵה בְּמַחְשְׁבָה לְבְרָא אוֹר גְּדוֹל לְהָאִיר, וְנִבְרָא אוֹר גְּדוֹל שְׁאִין כָּל בְּרִיָּה יְכוּלָה לְשַׁלֵּט בּוֹ. צִפְהַ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁאִינָם יְכוּלִים לְסַבְּלוֹ, לְקַח שְׁבִיעֵי וְשֵׁם לָהֶם בְּמִקְוֵמוֹ, וְהִשְׁאָר גְּנוּז לְצְדִיקִים לְעֵתִיד לְבֵא. אָמַר, אִם יִזְכּוּ בְּזֶה הַשְּׁבִיעֵי וְיִשְׁמְרוּהוּ - אֲתָן לָהֶם זֶה לְעוֹלָם אַחֲרוֹן, וְהִינוּ שְׁכָתוֹב הָעוֹלָם הַבָּא, שְׁכָבֵר בְּאֵ מִקְדָּם שֵׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים לא) מֵה רַב טוֹבָה אֲשֶׁר צִפְנַת לִירְאֵיהָ פְּעֻלַּת לְחוּסִים בְּךָ נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם: ע"כ מֵהֵהשְׁמֵטוֹת.

כָּל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה בְּכָל יוֹם יִזְכֶּה לְהִיּוֹת לוֹ חֵלֶק בְּעוֹלָם הַבָּא וְיִחַשֵּׁב לוֹ כְּאִלוֹ בְּנֵה עוֹלָמוֹת

מֵה רַב טוֹבָה אֲשֶׁר צִפְנַת לִירְאֵיהָ וְגו' (לא, ב): [זוהר - בראשית פ' בראשית (דף טו.מ):]

וּבְמֵה יִזְכֶּה הָאָדָם לְאוֹתוֹ הָאוֹר? בַּתּוֹרָה. שְׁכָל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה בְּכָל יוֹם, יִזְכֶּה לְהִיּוֹת לוֹ חֵלֶק בְּעוֹלָם הַבָּא, וְיִחַשֵּׁב לוֹ כְּאִלוֹ בְּנֵה עוֹלָמוֹת, שֶׁהָרִי בַּתּוֹרָה נִבְנָה הָעוֹלָם וְנִתְקַן. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (משלי ג) ה' בְּחִכְמָה יִסַּד אֶרֶץ כּוֹנֵן שָׁמַיִם בְּתִבְבוּנָה, וְכָתוֹב (שם ח) וְאֶהְיֶה אֲצִלוֹ אֲמוֹן וְאֶהְיֶה שְׁעֵשׂוּעִים יוֹם יוֹם. שְׁכָל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בָּהּ, מִתְקַן עוֹלָמוֹת וּמְקִים אוֹתָם.

וּבֵא וְרָאָה, בְּרוּחַ עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם וּבְרוּחַ הוּא עוֹמֵד, רוּחַ שֶׁל אֵלוֹ שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה, וְכָל שְׁכֵן רוּחַ שֶׁל הַבַּל תִּינּוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן. מֵה רַב טוֹבָה - זֶה הַטּוֹב שֶׁנִּגְנוּז. לִירְאֵיהָ - לְאוֹתָם

— זוהר תהלים —

ומאיר מראש העולם לסופי העולם

מִזֶּה רַב טוֹבָה אֲשֶׁר צִפְנַת לִירָאִיךָ וְגו' (לא)

(ב): [זוהר ויקרא - פ' אמור (דף ט"ז)] אָמַר

אֵל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן וְאִמְרַת אֱלֹהִים. רַבִּי

יְהוּדָה פִּתַּח, (תהלים לא) מִזֶּה רַב טוֹבָה אֲשֶׁר

צִפְנַת לִירָאִיךָ וְגו'. מִזֶּה רַב טוֹבָה, כַּמָּה

עֲלִיּוֹן וְנִכְבָּד אוֹתוֹ הָאֹר הָעֲלִיּוֹן שֶׁנִּקְרָא

טוֹב, שֶׁכְּתוּב וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי

טוֹב, וְזֶה הוּא הָאֹר הַגָּנוּז, שֶׁבּו עוֹשֶׂה

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא טוֹב בְּעוֹלָם, וְלֹא מוֹנֵעַ

אוֹתוֹ בְּכָל יוֹם, מִכִּיּוֹן שֶׁבּו מִתְקַיֵּם הָעוֹלָם

וְעוֹמֵד עָלָיו. אֲשֶׁר צִפְנַת לִירָאִיךָ, שֶׁשְּׁנִינּוּ,

אוֹר עֲלִיּוֹן עֲשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּשֶׁבְרָא

אֶת הָעוֹלָם, וְגַנְזו אוֹתוֹ לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד

לְבֹא. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב אֲשֶׁר צִפְנַת לִירָאִיךָ.

פְּעֻלָּתְךָ לְחוֹסִים בְּךָ. פְּעֻלָּתְךָ בְּזִמְנֵן שֶׁנִּבְרָא

הָעוֹלָם אוֹתוֹ הָאֹר הִיךָ עוֹמֵד

וּמְאִיר מִרְאֵשׁ הָעוֹלָם לְסוֹפֵי הָעוֹלָם.

כְּשֶׁהִסְתַּכַּל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָם

הַרְשָׁעִים שֶׁעֲתִידִים לְעַמֵּד, גַּנְזו אֶת אוֹתוֹ

הָאֹר, שֶׁכְּתוּב (איוב לח) וַיִּמְנַע מִרְשָׁעִים

אוֹרָם. וְעֵתִיד לְהֵאִיר לְצַדִּיקִים לְעוֹלָם

הַבָּא, וְזֶה הוּא אֲשֶׁר צִפְנַת לִירָאִיךָ, וְכְתוּב

(מלאכי א) וְזָרְתָה לָכֶם יְרֵאִי שְׁמִי שֶׁמֶשׁ צִדְקָה

וּמִרְפָּא בְּכִנְפֶיהָ. צֵא וְרָאָה מַעֲשֵׂי הַרְחֻמְנוֹת

שֶׁעוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמָה שֶׁהוּא

מַכֶּה - בּו נוֹתֵן רְפוּאָה!!

מִזֶּה רַב טוֹבָה אֲשֶׁר צִפְנַת לִירָאִיךָ וְגו' (לא)

(ב): [זוהר במדבר - פ' שלח לך (דף קע"ג)]

מִהוּ וּפְעֻלָּתוֹ? אֲלֵא כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, (תהלים לא)

מִזֶּה רַב טוֹבָה וְגו', פְּעֻלָּתְךָ לְחוֹסִים בְּךָ. זֶהוּ

פְּעֻלָּתוֹ. נִגְדַ בְּנֵי אָדָם מִזֶּה זֶה? אֲלֵא נִגְדַ

עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת. אֲשֶׁר צִפְנַת

רַב טוֹבָה אֲשֶׁר צִפְנַת לִירָאִיךָ. מִזֶּה רַב

טוֹבָה, הִרִי פִרְשׁוּהָ שֶׁזֶהוּ אוֹר הַגָּנוּז

לְצַדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁכְּתוּב (בראשית א)

וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב, וְכְתוּב

(תהלים צז) אוֹר זָרַע לְצַדִּיק וְלִישְׂרֵי לֵב

שֶׁמֶחָה. וְעַל זֶה מִזֶּה רַב טוֹבָה.

כְּתוּב כֵּאֵן מִזֶּה רַב טוֹבָה, וְכְתוּב שֶׁם וַיֵּרָא

אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב. אֲשֶׁר

צִפְנַת, מִשּׁוּם שֶׁהִסְתַּכַּל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

בְּאוֹתוֹ הָאֹר וְהִסְתַּכַּל בְּאוֹתָם הַרְשָׁעִים

שֶׁעֲתִידִים לְחַטֵּא בְּעוֹלָם, וְגַנְזו אֶת אוֹתוֹ

הָאֹר לְזִכּוֹת בּו אֶת הַצַּדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא,

כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר.

פְּעֻלָּתְךָ, בְּרֵאשׁוּנָה צִפְנַת, וְאַחַר כֵּךְ פְּעֻלָּתְךָ.

אֲלֵא צִפְנַת, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר. פְּעֻלָּתְךָ,

בְּשִׁבִיל אוֹתוֹ הָאֹר הַגָּנוּז בּו עֲשֶׂה הַקְּדוֹשׁ

בְּרוּךְ הוּא אֶת אֲמִנוֹת הָעוֹלָם. מִנֵּיִן לָנוּ?

שֶׁכְּתוּב (בראשית ב) אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם

וְהָאָרֶץ בְּהִבְרָאָם, כְּתוּב בְּאִבְרָהָם, וְאוֹתוֹ

אוֹר שֶׁל אִבְרָהָם גַּנְזו אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ

הוּא, וּבּו עֲשֶׂה אֲמִנוֹת הָעוֹלָם, שֶׁכְּתוּב

פְּעֻלָּתְךָ לְחוֹסִים בְּךָ, לְאוֹתָם שְׂיוֹשְׁבִים תַּחַת

צֵלוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

נִגְדַ בְּנֵי אָדָם, שֶׁהִרִי בְּאֲמִנוֹת הַזֶּה

שֶׁנֶּעֱשֶׂתָה בְּאוֹר הַזֶּה עוֹמְדִים בְּנֵי

אָדָם בְּעוֹלָם וְקִיּוּמָם נִהְיָה. אֵף עַל פִּי

שֶׁהוּא גָנוּז, בְּנֵי הָאָדָם עוֹמְדִים בּו בְּעוֹלָם

הַזֶּה. פְּעֻלָּתְךָ, אֶת אֲמִנוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה שֶׁבּו

נֶעֱשֶׂה הַכֹּל בְּחֻשְׁבוֹן. אֲמִנוֹת הָעוֹלָם כְּמוֹ

אֲמִנוֹת הַמֶּשֶׁכֶן, שֶׁהוּא אֲמִנוֹת כְּמוֹ שֶׁל

הָעוֹלָם, וְהִרִי בְּאֲרָנוּ.

בְּזִמְנֵן שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם אוֹתוֹ הָאֹר הִיךָ עוֹמֵד

— זוהר תהלים —

ה" (לא, כד): [זוהר תורה; זוהר חלק ג' דף רפג].
 אמר רבי יוסי מה זה שכתוב: "כִּי שִׁתִּים
 רְעוּת עֲשֵׂה עִמִּי אֲתִי עֲזְבוּ מְקוֹר מֵיִם
 חַיִּים לְחֻצַּב לָהֶם בְּאֵרוֹת בְּאֵרֵי נְשִׁבְרִים"
 (ירמיהו ב, יג), "אֲתִי עֲזְבוּ מְקוֹר מֵיִם חַיִּים",
 זה הוא שאין רוצים לקדש שמו של
 הקדוש ברוך הוא בעניית אמן, ומה
 עונשו, על זה כתוב "לְחֻצַּב לָהֶם בְּאֵרוֹת
 בְּאֵרֵי נְשִׁבְרִים", שיורדים לגיהנם מדרגה
 אחר מדרגה, עד שיורדים לאבדון
 שנקרא תחתית, ואם הוא מקדש שמו
 של הקדוש ברוך הוא לכוון באמן
 כראוי, הוא יעלה מדרגה אחר מדרגה
 להתענג מאותו עולם הבא שנמשך תמיד
 ואינו פסוק, זהו שכתוב: "אֲמוּנִים נֶצַר
 ה' וּמְשָׁלֵם עַל יְתָר עֲשֵׂה גְאוּהָ".

לִירָאִיךָ, מַה זֶה אֲשֶׁר צָפַנְתָּ? וְכִי מִי יִגְזֹל
 וַיִּטַּל מִיָּדוֹ מַה שֶּׁהוּא רוֹצֵה לְתַת, שִׁכְתוֹב
 צָפַנְתָּ? אֲלֵא צֵא וּרְאֵה מַעֲשֵׂי הַרְחֻמָּנוּת
 שְׁעוֹשֶׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּמַה שֶּׁהוּא
 מְכָה - בּוֹ נוֹתֵן רְפוּאָה. בְּמַה מְכָה?
 בְּשִׂמְאֵל. בְּיָמִין מְקָרֵב וּבְשִׂמְאֵל מְכָה. בְּמַה
 שִׁמְכָה - בּוֹ נוֹתֵן רְפוּאָה לְעוֹלָם. כְּתוּב
 (ירמיה א) מְצַפּוֹן תִּפְתַּח הָרְעָה, וּבְצַפּוֹן מְכָה,
 שְׁמֶשֶׁם יוֹצְאִים כָּל הַדֵּינִים וְכָל הַגְּזֵרוֹת
 הַקְּשׁוֹת - וּבּוֹ שׁוֹרֵה כָּל שִׁכָּר טוֹב וְכָל טוֹב
 שְׁעֵתִיד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתַת לְיִשְׂרָאֵל.
 לְעֵתִיד לְבֹא קוֹרֵא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַפּוֹן
 וַיֹּאמֶר לוֹ: כִּךָ נִתְתִי כָּל טוֹב וְכָל שִׁכָּר טוֹב
 לְבָנִי שִׁסְבְּלוּ כְּמַה רְעוּת בְּעוֹלָם הַזֶּה עַל
 קִדְשֵׁת שְׁמִי, תֵּן שִׁכָּרִים טוֹבִים שְׁנַתְתִּי כִּךָ.
 "אֲהַבּוּ אֶת ה' כִּלְ חֲסִידָיו אֲמוּנִים נֶצַר

לב « לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה: ב אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחַשְׁבֵּנִי

— טימוש תהלים —

לבקשת רחמים

אשרי נשוי פשע וגו' (לב, א): [שימוש תהלים לפרק לב]. טוב לבקש רחמים אמור אותו בכל יום אחר תפלתך.

— זוהר תהלים —

שְׁהַמְשִׁיף עָלָיו אָדָם עַל הָעוֹלָם. שְׁפִינָן שְׁחָטָא זֶה הַשְּׁפִיעַ אָדָם עַל הָעוֹלָם, שְׁאָר הַבְּרִיּוֹת שׁוֹלְטוֹת, וּבֶן אָדָם פּוֹחַד מֵהֶם, וְהָעוֹלָם לֹא הִתְקַן בְּתַקּוּנוֹ. וְלָכֵן כְּשֵׁיִצֵּא נַח מֵהַתְּבָה, בְּרָכוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכָתוּב: "וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת נַח וְאֶת בְּנָיֹו" וְגו'.

על ידי תשובה מתתקנת הפלכות

לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה (לב, א): [זוהר פרשת ויקרא (ד) 10 ע"ב] אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כָּל חֲטָאֵי הָעוֹלָם אַחֲזִיזִים (זה) בְּזֶה, עַד שֶׁהָאִם מִתְּגַלֶּה בְּגִלְלָם. וְכִשְׁהִיא מִתְּגַלֶּה, כָּל אוֹתָם הַבְּנִים מִתְּגַלְּיִם (בשבילה). וְכָתוּב: "לֹא תִקַּח הָאִם עַל הַבְּנִים". וְכִשְׁמִתְּקַן הָעוֹלָם לְמַטָּה, הַכֹּל מִתְּתַקֵּן, עַד שֶׁעוֹלָה הַתְּקוּן לְאִם הַקְּדוֹשָׁה וּמִתְּתַקֵּן, וּמִתְּכַסֶּיִת מִמֶּה שֶׁהִתְגַּלְתָּה. וּמִשׁוֹם כֵּן כְּתוּב, אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה, וְאִזּוּ נִקְרָאת תְּשׁוּבָה, תְּשׁוּבָה וְדַאי. וְאִזּוּ נִקְרָא יוֹם הַכְּפוּרִים, כְּמוֹ שְׁכָתוּב: "מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי ה' תִּטְהָרוּ".

הכל מתתקן על ידי התשובה

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִתִּי נִקְרָאת תְּשׁוּבָה? כְּשֶׁהָאִם מִתְּכַסֶּה וְעוֹמֶדֶת בְּשִׁמְחָה עַל הַבְּנִים, שְׁכָתוּב (תהלים קיג) "אִם הַבְּנִים

מִשְׁכִּיל דְרָגָא אַחַת מְעַשֵּׂר מִיְנֵי שְׁבַח לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה (לב, א): [זוהר בראשית פרשת נח (דף ע"א)] וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת נַח. רַבִּי חִזְקִיָּה פָתַח, (תהלים לב): לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה. פְּסוּק זֶה בְּאֵרוּהוּ, אָבֵל פְּסוּק זֶה נִתְבָּאָר בְּסוּד הַחֲכָמָה. שְׁהִרִי שְׁנִינוּ, בְּעֶשְׂרָה מִיְנֵי שְׁבַח שְׁבַח דְּוֹד אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאֶחָד מֵהֶם הוּא מִשְׁכִּיל, וְהוּא דְרָגָה אַחַת מֵאוֹתָן עֶשֶׂר. וְדוֹד הַתְּקִין עֲצָמוֹ בְּטָרָם שֶׁתְּשָׂרָה עָלָיו הַדְּרָגָה הַזֹּה.

כְּשֶׁהִזְכוּיֹת מְכַרְיעוֹת אֶת הַכֹּף נִקְרָא נְשׁוּי פֶשַׁע

אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פֶשַׁע, שְׁהִרִי בְּשִׁנְיָה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹקֵל חֲטָאִים וְזָכוּיֹת שֶׁ בְּנֵי אָדָם שֶׁל אוֹתוֹ [ד"א כשאותו] מִשְׁקֵל שְׁבָצַד הַחֲטָאִים עוֹלִים, וְאוֹתָם הָאֲחֵרִים, הִזְכוּיֹת שֶׁהֵן בְּמִשְׁקֵל אַחֵר, מְכַרְיעוֹת לְמַטָּה - זֶהוּ נְשׁוּי פֶשַׁע.

בְּשִׁעָה שֶׁהִדִּין שׁוֹרָה מְכַסֶּה ה' עַל הַצַּדִּיק

כְּסוּי חֲטָאָה - בְּשִׁעָה שֶׁהִדִּין שׁוֹרָה בְּעוֹלָם, שִׁיְהִיָּה מְכַסֶּה שְׁלֹא יִשְׁלַט עָלָיו הַמְּשַׁחִית, כְּמוֹ שֶׁהִיָּה לְנַח שְׁכַסֶּה אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵאוֹתוֹ חֲטָא

יְהוָה לֹא עֵזַן וְאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָּה: ג כִּי הִחַרְשֵׁתִי בְּלוֹ עֲצָמִי בְּשִׁאֲנָתִי כָּל

זוהר תהלים

יום הדין ויום הכפרים

לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי פֶשַׁע פְּסוּי

חֲטָאָה (לב, א): [זוהר ויקרא פ' אמור

(דף קא ע"א)] אָמַר רַבִּי אַבָּא, בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה

נִבְרָא אָדָם, וְעַמֵּד בְּדִין לִפְנֵי אֲדוֹנָו וְשָׁב

בְּתִשְׁבּוּבָה, וְקָבַל אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

אָמַר לוֹ, אָדָם, אַתָּה תִּהְיֶה סִמֵּן לְבִנְיָן

לְדוֹרֵי דוֹרוֹת, בְּיוֹם הַזֶּה יַעֲמִדוּ בְּדִין. אִם

יִשׁוּבוּ, אֲנִי אֶקְבַּל אוֹתָם, וְאֶעֱמַד מִכְּסֵּא

דִּין, וְאֶתְיָשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים וְאַרְחֵם

עֲלֵיהֶם. וְדוֹד אָמַר, (תהלים קד) אֶהְבֵּתִי כִּי

יִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלִי תַחֲנוּנָי. וְעַל זֶה כְּתוּב,

(שם קל) כִּי עֲמַךְ הִסְלִיחָה לְמַעַן תִּנְרָא.

וְכְתוּב, (שם לו) כִּי עֲמַךְ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרֶךְ

נִרְאָה אוֹר. אַךְ בְּעֶשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה

יוֹם הַכִּפּוּרִים הוּא מְקַרָּא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם.

רַבִּי חֲזִיא פְתַח, (שם לב) לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי

נִשְׁוִי פֶשַׁע פְּסוּי חֲטָאָה. לְדוֹד מִשְׁכִּיל, הָרִי

שָׁנִינוּ, בְּעֶשְׂרֵה מִיָּנִי זָמַר נִקְרָא (נתקן) סֵפֶר

תְּהִלִּים: בְּנִצּוּחַ, בְּנִגּוֹן, בְּמִשְׁכִּיל, בְּמִכְתָּם,

בְּמִזְמוֹר, בְּשִׁיר, בְּאֲשֶׁרִי, בְּתַפְלָה, בְּהוֹדָאָה,

בְּהַלְלוּיָהּ. וְהַעֲלִיזוֹן מִכָּלֶם - הַלְלוּיָהּ, וְהָרִי

פְּרִשׁוּהָ. דִּיא מְהִימָנָא.

ענוני יום הכפרים

[רעיא מהימנא] מְצֻוָּה זו, לְהַתְעַנּוֹת בְּיוֹם

הַכִּפּוּרִים, לְהַכְנִיעַ אֶת הַגּוּף וְאֶת הַנֶּפֶשׁ,

בְּסוּד שֶׁל חֲמֻשָּׁה עֲנוּיִים שֶׁל חֲמֵשׁ דְּרָגוֹת

שֶׁל יוֹם הַכִּפּוּרִים. שְׁהָרִי הַמְקַטְרֵג בָּא

לְהַזְכִּיר אֶת חֲטָאֵיהֶם, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר, וְכָלֶם

בְּתִשְׁבּוּבָה שְׁלָמָה לִפְנֵי אֲבִיהֶם. הַכֹּל כְּמוֹ

שֶׁנֶּאֱמַר בְּכֹמָה מְקוּמוֹת. (ע"כ רעיא מהימנא).

שְׁמַחָה". וְשָׁבָה לְקִיּוֹם. וּמִי שֶׁהָיָה סָגוּר,

שָׁב לְמִקּוּמוֹ. וְכָלֶם שָׁבִים אֶחָד וְאֶחָד,

וּמִתְפָּרְכִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְאָז נִקְרָאת

תִּשְׁבּוּבָה (שלמה), תִּשְׁבּוּבָה סֵתָם, לְהַכְלִיל הַכֹּל.

תִּשְׁבּוּבָה מְגִיעַ עַד לְבִינָה הַנִּקְרָאת אִימָא

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּשֶׁמְכַשֵּׁר הָעוֹלָם, כָּלֹ

מְכַשֵּׁר כְּאֶחָד. כְּתוּב: "כִּי גָדוֹל מֵעַל

שָׁמַיִם חִסְדְּךָ". מֵעַל שָׁמַיִם, שְׁעוֹלָה

לְמַעַלָּה מִהַמְּקוֹם שֶׁנִּקְרָא שָׁמַיִם. וּמִי הוּא.

זו הָאֵם. וְהִינוּ שֶׁנִּקְרָאת תִּשְׁבּוּבָה.

מַעַל שָׁמַיִם

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמַר, מְדַיֵּק שְׁכָתוּב: "מֵעַל

שָׁמַיִם". אֲלֵמָּלָא כְּתוּב עַל שָׁמַיִם,

מִשְׁמַע אוֹתוֹ מְקוֹם שְׁעוּמַד עַל שָׁמַיִם וְלֹא

יֹתֵר. כִּיּוֹן שֶׁאֲמַר מֵעַל שָׁמַיִם, מִשְׁמַע אוֹתוֹ

מְקוֹם שְׁעוּמַד עַל הַשָּׁמַיִם לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה.

(ומה היא, 'אמא, וזהו שנקרא תשובה).

הַעֲתִיק מִתְגַּלָּה וּמִשְׁפִּיעַ שְׁפַע

שִׁשְׁנִינוּ, בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁמְכַשְּׂרִים הַמַּעֲשִׂים

לְמַטָּה וְהָאֵם בְּשִׁמְחָה, מִתְגַּלָּה

הַעֲתִיק הַקְּדוֹשׁ, וְשָׁב הָאוֹר לְזַעִיר אֲנַפִּין,

וְאָז הַכֹּל בְּשִׁמְחָה, הַכֹּל בְּשִׁלְמוֹת, הַכֹּל

נִמְצָאִים בְּבִרְכוּת, וְהִרְחַמִּים מְזַמְנִים, וְכָל

הָעוֹלָמוֹת בְּשִׁמְחָה. זֶהוּ שְׁכָתוּב: (מִיכָה ז)

"יִשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבֹּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ". מִי יִשׁוּב?

יִשׁוּב הַעֲתִיק הַקְּדוֹשׁ לְהַתְגַּלוֹת בְּזַעִיר,

יִשׁוּב לְהַתְגַּלוֹת, שֶׁהָיָה נִסְתָּר בְּרֹאשׁוֹנָה,

וְהַכֹּל נִקְרָא תִּשְׁבּוּבָה.

—== זוהר תהלים ==—

שְׁאֲמָרוּ הַחֲבֵרִים - יִפֶּה. אָבֵל אִם כֶּךָ,
מִכֶּסֶה חֲטָאָה הֲיִה צָרִיךְ לְהִיּוֹת! מִהוּ כִסּוּי
חֲטָאָה?

חוטא כל מעשיו הטובים נעקרים

אָפֵא שְׁנֵי דְבָרֵי חֲכָמָה יֵשׁ בּוֹ, וְשְׁנֵיהֶם כֶּךָ.
אֶחָד, כְּמוֹ שְׁשֻׁנֵינוּ, שְׁמַעְשִׁים טוֹבִים
שְׁאֲדָם עוֹשֶׂה בְּעוֹלָם הַזֶּה, עוֹשִׂים לוֹ
בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם לְבוֹשׁ נִכְבָּד עֲלִיּוֹן לְהִתְלַבֵּשׁ
בָּהֶם. וְכִשְׁאֲדָם מִתְקַן מַעֲשִׂים טוֹבִים,
וְגוֹבְרִים עֲלָיו מַעֲשִׂים רָעִים, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא מְשַׁגֵּחַ בּוֹ, וּמַעֲשָׂיו הָרָעִים רַבִּים,
וְהוּא רָשָׁע, שְׁנַמְצָא חוּטֵא לְפָנָי אֲדוֹנוּ,
וְתוֹהָה עַל אוֹתָן טוֹבוֹת שְׁעֲשֶׂה בְּרֵאשׁוֹנָה,
הָרִי נֶאֱבָד הוּא מִן הַכֹּל, מִהָעוֹלָם הַזֶּה
וּמִהָעוֹלָם הַבָּא. מִה עוֹשֶׂה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא מֵאוֹתָן טוֹבוֹת שְׁעֲשֶׂה הַחוּטֵא הַזֶּה
בְּרֵאשׁוֹנָה?

צדיק אחר מקבל את אותם זכיות

אָפֵא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵף עַל גַּב שְׁאוֹתוֹ
רָשָׁע חוּטֵא נֶאֱבָד, אוֹתָן טוֹבוֹת
וְזִכְיוֹת לֹא נֶאֱבָדוֹת. יֵשׁ צָדִיק שֶׁהוֹלֵךְ
בְּדַרְכֵי הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן וּמִתְקִין לְבוּשָׁיו
מִמַּעֲשָׂיו, וְטָרַם שֶׁהַשְּׁלִים אֶת לְבוּשָׁיו
הַסְתַּלֵּק - הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁלֵּם לוֹ
מֵאוֹתָם הַמַּעֲשִׂים שְׁעֲשֶׂה (שאבד) הָרָשָׁע
הַחוּטֵא הַזֶּה, וּמַשְׁלִים אֶת לְבוּשָׁיו
שִׁיתְתַּקֵּן בָּהֶם בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב
(שם כו) יִכִּין וְצָדִיק יִלְבָּשׁ. אוֹתוֹ חוּטֵא
הַתְקִין, וְהַצָּדִיק מִתְכַּסֶּה מִמֶּה שֶׁהוּא
הַתְקִין. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב כִּסּוּי חֲטָאָה, (הכסוי הוא
מזה החטאה, מתכסה מהחטאה) וְעַל כֵּן לֹא כְּתוּב
מִכֶּסֶה, אֶלָּא כִסּוּי.

במשכיל תלויה סליחה

צָדִיק מִשְׁכִּיל אֲשָׁרֵי נְשׁוּי פֶשַׁע כִּסּוּי
חֲטָאָה (לב, א): כָּאֵן מִשְׁכִּיל, מְקוֹמוֹ
יָדוּעַ. מִהוּ מִשְׁכִּיל? מִיָּם שְׁמַחְכִּימִים אֶת
אוֹתָם שְׁשׁוֹתִים אוֹתָם, אוֹתוֹ הַמְקוֹם
(שמשתדלים באותו מקום) שְׁנִקְרָא מִשְׁכִּיל, כְּמוֹ
שְׁנִאֲמַר (משלי יז) מִשְׁכִּיל עַל דְּבַר יִמְצֵא
טוֹב. וּמִשׁוֹם שְׁנִקְרָא כֶּךָ, תְּלוּיָהּ בּוֹ סְלִיחָה,
חֲרוֹת הַחֲרִיּוֹת. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב אֲשָׁרֵי נְשׁוּי
פֶשַׁע כִּסּוּי חֲטָאָה.

הסתלקו מסביב לחוטא

מִה זֶה כִּסּוּי חֲטָאָה? הָרִי פֶרְשׁוּהָ, שֶׁהוּא
כִּסּוּי מְבִנֵי אָדָם אוֹתוֹ חֲטָא שְׁחָטָא
לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהוֹדָה לְפָנָי הַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא. אָבֵל (כסוי חטאה) בֹּא רֵאָה,
כְּשֶׁאָדָם חוּטֵא, וּמִתְחַיֵּב פַּעַם אַחַת
וּפְעָמִים וְשֵׁלֶשׁ וְלֹא חוּזֵר בּוֹ, הָרִי חֲטָאֵיו
הֵם בְּגִלּוּי, וּמְפָרְסְמִים אוֹתָם לְמַעַלָּה,
וּמְפָרְסְמִים אוֹתָם לְמַטָּה. וְהַכְרוּזִים
הוֹלְכִים לְפָנָיו וּמְכַרְזִים: הַסְתַּלְקוּ מִסְבִּיב
לְפָלוּנִי, נְזוּף הוּא מְאֲדוֹנוּ, נְזוּף הוּא
לְמַעַלָּה, נְזוּף הוּא לְמַטָּה, אוֹי לוֹ שְׁפָגַם
אֶת דְּיוֹקָן רְבוּנוּ! אוֹי לוֹ שְׁאִינוּ חוֹשֵׁשׁ עַל
כְּבוֹד רְבוּנוּ! הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְגַלֶּה
חֲטָאוֹ לְמַעַלָּה. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב, (איוב כ"ז) "יִגְלוּ
שָׁמַיִם עוֹנוֹ וְאַרְצַן מִתְקוֹמְמָה לוֹ. וְכִשְׁאֲדָם
הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ רְבוּנוֹ וּמִשְׁתַּדֵּל בְּעִבּוּדָתוֹ,
וְהַזְדַּמֵּן לוֹ חֲטָא אֶחָד - הַכֹּל מְכַסִּים עֲלָיו,
עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, זֶה נִקְרָא כִסּוּי חֲטָאָה.

מכסה חטאה או כסוי חטאה

אָמַר לוֹ רַבִּי אָבֵא, עַד עַכְשָׁו לֹא הִגַּעְתָּ
לְעַקֵּר הַדְּבַר, וְיִפֶּה אֲמַרְתָּ. וְזֶהוּ

— זוהר תהלים —

מהו מצלות ים

וְאָחַד, שֶׁהִתְכַּסֶּה אוֹתוֹ הַחֲטָא שֶׁל הַצַּדִּיק
הַזֶּה בְּאוֹתָם שֶׁנִּקְרְאוּ מְצוּלוֹת
יָם, שֶׁהָרִי מִי שֶׁנוֹפֵל בְּמְצוּלוֹת יָם, לֹא
נִמְצָא לְעוֹלָמִים, מְשׁוּם שֶׁהַיָּם מְכַסֶּים
עֲלֵיהֶם, (מהו המצולות ים, ' כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(מִיכָה ט) וְתִשְׁלִיךְ בְּמְצוּלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם.
מִי הֵם מְצוּלוֹת יָם? אֵלֶּא סוּד נִכְבֵּד הוּא,
וְהָרִי (בִּארֵה רַבִּי שְׁמַעוֹן אִמֵּר) בְּאֵר אוֹתוֹ רַבִּי
שְׁמַעוֹן וְאָמַר, כָּל אוֹתָם שֶׁבָּאוּ מִצֵּד
הַקָּשָׁה, וְנִאֲחָזוּ בְּמִינִים רָעִים, בְּכַתְרִים
הַתְּחַתּוּנִים, כְּמוֹ עֲזָאזֵל בְּיוֹם הַכְּפוּרִים,
זֶה נִקְרָא מְצוּלוֹת יָם, כְּמוֹ פְּסַלַת הַכֶּסֶף
כְּשֶׁבוֹחֲנִים אוֹתוֹ בְּאֵשׁ. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב הִגּוּ
סִיגִים מִכֶּסֶף.

כָּל הַחֲטָאִים נִשְׁאָבִים לְמְצוּלוֹת יָם

כִּי זֶה, הוּא מְאוֹתָם מְצוּלוֹת יָם, וְנִקְרָא
מְצוּלוֹת יָם, מְצוּלוֹת מְאוֹתוֹ יָם קְדוֹשׁ,
מְצוּלוֹת - זֶה־מַת הַכֶּסֶף. וְעַל כֵּן כָּל אוֹתָם
הַחֲטָאִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל שׁוֹרִים לְתוֹכוֹ (אֲצִלוֹ),
וְהוּא מְקַבֵּל אוֹתָם, וְנִשְׁאָבִים לְתוֹכוֹ. מֶה
הַטַּעַם? מְשׁוּם שֶׁהוּא נִקְרָא חוּטָא. מֶה זֶה
חוּטָא? חֶסְרוֹן. וְעַל כֵּן הוּא חֶסְרוֹן שֶׁל
הַכֹּל, וְנִטְלָה אֶת חֶסְרוֹן הַגּוּף וְהַנֶּפֶשׁ. בְּיוֹם
הַזֶּה יוֹרֵד מְצוּלוֹת הַיָּם הַזֶּה, זֶה־מַת (הַכֶּסֶף)
הַנֶּפֶשׁ, וְנוֹטֵל זֶה־מַת הַגּוּף. מִי הוּא זֶה־מַת

הַגּוּף? זֶה אֵלוֹ הַחֲטָאִים שֶׁנַּעֲשׂוּ עַל יְדֵי
יְצֵר הָרָע שֶׁנִּקְרָא מְזֵהָם מְנוּל.

עשרה מיני זמרה

"לְדוֹד מְשָׁכִיל אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פֶשַׁע כְּסוּי
חֲטָאָה (לב, א): [זוהר תורה; זוהר חלק
ג' פ' אמור דף קא.] רבי חייא פתח, "לְדוֹד
מְשָׁכִיל", הרי למדנו בעשרה מיני זמרה
נתקן ספר תהלים, בנצוח, בנגון, במשכיל,
במכתם, במזמור, בשיר, באשרי, בתפלה,
בהודאה, בהללויה, עליון מכלם
הללויה לט, וזה נתבאר.

במשכיל תלויה הסליחה

כֵּן "מְשָׁכִיל", מְקוּמוֹ ידוע, מהו
"מְשָׁכִיל", מִים הַמַּחְכִּימִים לֵאלֹהֵי
הַשׁוֹתִים אוֹתָם, וְזֶה הַמְקוֹם נִקְרָא
"מְשָׁכִיל", כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "מְשָׁכִיל עַל דְּבַר
יְמִצָּא טוֹב" (משלי טז, כ), ולפי שנקרא כך,
תולה בו סליחה, ודרור החירות^{מב}, זהו
שכתוב: "אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פֶשַׁע כְּסוּי
חֲטָאָה".

אם התודה על החטא אשריו אם בני אדם
אין יודעים את החטא

מהו "כְּסוּי חֲטָאָה", הרי ביארו, שהוא
מכסה מאנשים חטא ההוא שחטא

זיו זוהר

דרך הכתוב: "מְשָׁכִיל עַל דְּבַר יְמִצָּא טוֹב" (משלי
טז, כ), והמכוון הוא ככתוב: "וּלְכַבּוֹ יְבִין וְשֵׁב וְרַפָּא
לו" (ישעיהו ו, י), ולפיכך תולה בו סליחה וחירות,
כי התשובה היא רפואתו, להביא לו סליחה
וחירות. מג. יש לומר כוונתו, שכאשר האדם

לט. לפי שבהללויה נרמז היחוד של הוי"ה אדניי
כידוע. מ. זו הבינה, להיות מבין דבר מתוך דבר,
כמעין המתגבר. מא. רצה לומר, זה סימן שאחר
הבינה נמצא טוב, שהוא חסד. מב. אפשר
לפרש כוונתו, שלפי שהבינה נקרא משכיל על

—== זוהר תהלים ==—

מעשים טובים הם מלבושים יקרים לעולם הבא
אלא שני עניני חכמה יש בזה, וכך הם
 שניהם, אחד, כמו שלמדנו,
 שמעשים הטובים שהאדם עושה בעולם
 הזה, עושים לו מהם בעולם הבא מלבוש
 של כבוד העליון להתלבש בהם.

רשע המתחרט על מעשיו הטובים נאבד
 בעולם הזה ובעולם הבא

וכאשר האדם עשה מעשים טובים,
 ואחר כך מתגברים עליו
 מעשים רעים, והקדוש ברוך הוא רואה בו
 שמעשיו הרעים רבים הם, ועוד הוא רשע,
 שתוהה על מעשים הטובים שעשה
 בתחלה, נאבד הוא מהכל, מעולם הזה
 ומעולם הבא.

המלבוש שהרשע הכין במעשיו הטובים
 מתכסה צדיק

מה עושה הקדוש ברוך הוא מאותן
 מעשים טובים שעשה זה החוטא
 בתחלה, יש צדיק ההולך בדרכי מלך
 העליון, ומכין לו מלבוש ממעשיו, וטרם
 שעלה בידו להשלים מלבושי הכבוד שלו
 נפטר, משלים לו הקדוש ברוך הוא,

להקדוש ברוך הוא, ומתודה לפני הקדוש
 ברוך הוא.

מכריזים את חטאיו

אבל בוא וראה, כאשר האדם חוטא
 ונתחייב פעם אחת ושתיים ושלוש,
 ואינו חוזר בו, אז חטאיו בהתגלות הם,
 מפרסמים אותם למעלה ומפרסמים אותם
 למטה, כרוזים הולכים לפניו ומכריזים,
 העלו מסביב של פלוני, נזוף הוא
 מרבנו, נזוף הוא למעלה, ונזוף הוא
 למטה, אוי לו שפגם הצלם של רבונו,
 אוי לו שאינו חושש על כבוד רבונו,
 והקדוש ברוך הוא מגלה עונו למעלה,
 זהו שכתוב: **"יגלו שמים עונו וְאָרֶץ**
מִתְקוֹמְמָהּ לוֹ" (איוב כ, כז).

ההולך בדרך הישר וקרה לו חטא כולם
 מכסים עליו

וכאשר האדם הולך בדרך של רבונו,
 ומתיגע בעבודתו, אם אנה לו
 חטא אחד, כלם מכסים עליו, עליונים
 ותחתונים, זה נקרא **"כְּסוּי חַטָּאָה"**.

אמר לו רבי אבא, אם כן, מכוסה חטאה
 היה צריך לומר, מהו **"כְּסוּי**
חַטָּאָה" מי?

זיו הזוהר

מרמז על הבינה, כשהיא משפעת אושר,
 מלשון אשרי האיש, ומה הוא אושר הטוב
 שתשפיע לו הבינה, היינו שיהיה נשוי פשע.
מד. רצה לומר, בבנין פעול של פועל יוצא,
 שהוא מכסה ומכוסה.

מעורר כח הבינה על ידי שהוא משכיל, דהיינו
 עשיית תשובה, ככתוב: **"וּלְכַבֹּד יְבִין וְשִׁב"**, אז
 יעורר אליו אשרי, וידוע, שתיבת אשרי גם כן
 רמז על הבינה, בסוד הכתוב: **"כְּפֶאֱשְׁרֵי כִי**
אֶשְׁרוּנִי בְּנוֹת" (בראשית ל, יג), והשם אשרי,

— זוהר תהלים —

ה' בחסדיו מגביה את צד הפשעים וצד הזכויות מכריע את הכף

"אֲשֶׁרִי נְשׂוּי פֶשַׁע", שהרי בשעה שהקדוש ברוך הוא שוקל החטאים והזכויות של האנשים, כאשר זה הכף שבצד החטאים מתנשא, והזכויות אשר בכף השניה מכריעין למטה, זה הוא "נְשׂוּי פֶשַׁע".

ה' מכסה ומגין מפני מלאך המוות הנקרא חטאה

"כְּסוּי חֲטָאָה", בשעה שהדין שורה בעולם, יהיה הוא מכוסה שלא ישלוט עליו המשחית, כמו שהיה לו לנח שהקדוש ברוך הוא היה מכסה עליו מאותו החטא שהמשיך אדם על העולם.

הָאָדָם נִבְרָא בְשִׁבִיל שְׂיַעֲסֵק בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת

אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחְשֵׁב ה' לוֹ עוֹן (לב, ט):

[זוהר שמות פרשת וארא (דף כג ע"ב)]

וְאָרָא אֶל אַבְרָהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב בְּאֵל שְׁדֵי וְשָׁמִי ה' לֹא נוֹדַעְתִּי לָהֶם. רַבִּי חֲזַקִּיָּה פָתַח, (תהלים לב) אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחְשֵׁב ה' לוֹ עוֹן וְגו'. כְּמָה אֲטוֹמִים הֵם בְּנֵי אָדָם שְׁלֹא יוֹדְעִים וְלֹא מְסַתְּפִלִים עַל מָה עוֹמְדִים בְּעוֹלָם, שְׁהָרִי כְּשִׁבְרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, עֲשֵׂה אֶת הָאָדָם בְּדִיוֹקָן שְׁלוֹ

מאותן מעשים טובים שאבד אותו רשע החוטא, ונשלם מלבושי הכבוד שלו, להתקשט בהם בעולם ההוא, זהו שכתוב: "יִכִּין וְצַדִּיק יִלְבָּשׁ" (איוב כז, יז), זה החוטא הכין, והצדיק נתכסה ממה שהוא הכין, זהו שכתוב: "כְּסוּי חֲטָאָה" [הוא נתכסה מידי החוטא], ועל כן לא כתוב מכוסה אלא "כְּסוּי" מ"ה.

חטאי הצדיק מתכסים במצולות ים

וְעַנּוּן הַשָּׁנִי, שנתכסה אותו החטא של הצדיק, במה שנקרא מצולות ים, שהרי מי שנופל במצולות ים לא נמצא לעולם, לפי שהמים מכסים עליהם, כמו שכתוב: "וְתִשְׁלַף בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חֲטָאוֹתָם" (מיכה ז, יט).

דוד התקין מדרגתו שבמלכות ואחר כך שרה מדת היסוד הנקרא משכיל על המלכות

[זוהר תורה; זוהר חלק א' פ' נח דף ע"א.] רבי חזקיה פתח, "לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי נְשׂוּי פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה", מקרא זה נתבאר, אבל מקרא זה בסוד החכמה נאמר, שהרי למדנו בעשרה מיני שבחים שבח דוד להקדוש ברוך הוא, ואחד מהם משכיל, והיא מדרגה אחת מאותן עשרה, ודוד התקין עצמו קודם ששרתה עליו מדרגה ההיא.

זיו הזוהר

שאינן זה ממשמעות חיפוי, אלא ממשמעות העלמה ושכחה, שהחטא יהיה נשכח, כי יושלך במקום אשר לא יזכר ולא יפקד ולא יעלה על לב לעולם. מז. כמו שנדרש בזהר על לדוד מזמור.

מה. כוונתו לתרץ, שלפי זה, אין משמעותו של כסוי, בבנין נפעל, שאין זה פעול יוצא, אלא שהוא שם עצם כמו כסות, דהיינו מלבוש. מז. ולפי זה הפירושו, גם כן יתורץ הלשון כסוי.

— זוהר תהלים —

אלו. א"ש לצד צפון, רוח לצד מזרח. מי"ם לצד דרום. משום שהדרום הוא חם ויבש. מים קרים ולחים. עפר לצד מערב. וארבעה אלו קשורים בארבעה אלו, וכלם אחד, ואלה עושים ארבע מתכות, שהם זהב וכסף ונחש"ת וברזל. הרי הם שנים עשר, וכלם אחד.

ה' עושה מזג זה כמזג זה כדי לחברם בא ראה, האש היא בשמאל, לצד צפון, שהרי האש בו תקף החמימות, והיבש שלו חזק. וצפון ההפך שלו, ונמזגים אחד באחד והוא אחד. מים לימין, והוא לצד דרום, והקדוש ברוך הוא לחברם [להחיותם] כאחד, עושה מזג זה כמזג זה.

ה' מזג אותם כאחד

הצפון הוא קר ולח, האש חם ויבש. החליפם לצד דרום. דרום הוא חם ויבש. המים קרים ולחים. והקדוש ברוך הוא מזג אותם כאחד, שיוציאים מים מדרום ונכנסים לצפון, ומצפון שופעים מים. יוצא אש מצפון, ונכנס בתקף הדרום, ומדרום יוצא תקף החמימות לעולם, משום שהקדוש ברוך הוא לווה זה מזה, וכל אחד ואחד מלוה לחברו משלו כראוי לו. כמו זה רוח ומזרח, כדי שילווה כל אחד לחברו, ונכללים זה בזה להתחבר כאחד.

"ורוח אלהים מרחפת על פני המים"

בא ראה, אש מצד זה, מים מצד זה, והם מחלקת. נכנסת רוח ביניהם ואוחזת את שני הצדדים. זהו שכתוב (בראשית א)

והתקינו בתקונינו, כדי שישתדל בתורה וילך בדרךנו.

כשנברא אדם- מעפר המקדש שלמטה נתקן שהרי כשנברא אדם, מעפר המקדש שלמטה נתקן, וארבעה צדדי העולם התחברו באותו מקום שנקרא בית המקדש. ואותם ארבעה צדדי העולם התחברו בארבעה צדדים, שהם יסודות העולם א"ש רוח ומי"ם ועפר, והתחברו ארבעה צדדים אלו בארבעה צדדי (יסודות) העולם, והתקין מהם הקדוש ברוך הוא גוף אחד בתקון עליון, וגוף זה התחבר משני עולמות, מהעולם התחתון הזה ומהעולם שלמעלה.

ארבעה יסודות ארבעה רוחות ארבעה מתכות

[זוהר שמות פרשת וארא (דף כ"ד ע"א)] אמר רבי שמעון, בא ראה, ארבעה ראשונים הם סוד האמונה, והם אבות של כל עולמות, וסוד המרכבה העליונה הקדושה. ואותם ארבעה יסודות, א"ש רוח ומי"ם ועפר, אלה הם סוד עליון. ואלו הם האבות, שכל העולמות אבות של הכל] ומהם יוצאים זהב וכסף ונחש"ת וברזל, ותחת אלו מתכות אחרות שדומים להם [כמו שאלח]. בא ראה, א"ש רוח ומי"ם ועפר אלה הם הראשונים והשרשים שלמעלה ושלמטה, ותחתונים ועליונים עומדים עליהם. ואלה הם ארבעה, לארבעה צדדי העולם, ועומדים בארבעה אלו: צפון ודרום ומזרח ומערב. אלו הם ארבעה צדדים של העולם, ועומדים בארבעה

זוהר תהלים

מְעַרְבֵי־ת. מְעַרְבֵי־ת דְרוּמֵי־ת. וְכֻלָּם
כְּלוּלִים זֶה בְּזֶה לְהַשְׁתַּלְשֵׁל אֶחָד בְּאַחֵד.

שְׁנַיִם כְּרוּבִים זָהָב

כְּמוֹ כֵּן צָפוֹן עוֹשֶׂה זָהָב, שְׁמַצֵּד תִּקְוָה
הָאֵשׁ נַעֲשֶׂה זָהָב, וְהִינּוּ שְׁכָתוֹב (אייוב
לו) מְצַפּוֹן זָהָב יֵאָתֶה. שְׁאֵשׁ אָחוּז בַּעֲפָר
וְנַעֲשֶׂה זָהָב, וְהִינּוּ שְׁכָתוֹב (שם כח) וְעִפְרוֹת
זָהָב לוֹ. וְסוּד זֶה שְׁנַיִם כְּרוּבִים זָהָב.

”אם קהה הברזל”

[זוהר שמונת פרשת וארא (דף 99 כ"ד ע"ב)] מִים
נֶאֱחָזִים בַּעֲפָר, וְקִרְיוֹת בְּלַחוֹת עוֹשֶׂה
כֶּסֶף, כָּעֵת הָרִי עָפָר נֶאֱחָז בְּשֵׁנֵי צְדָדִים,
בְּזָהָב וּבְכֶסֶף, וְנִתֵּן בֵּינֵיהֶם. רוּחַ אוֹחֲזֵת
אֶת הַמִּים, וְאוֹחֲזֵת [תמיהה, במה שאמר רוח
קר ויבש, שאם כן, רוח ועפר שוים בטבעם, אבל
יש אומרים כי רוח חם ולח, ואם כן נוכל לומר
שאוחז הרוח לשני צדדים אש חם ויבש, ורוח חם
ולח. הצד שהוא חם אוחז באש, והצד שהוא לח
אוחז במים, ומפריד מחלקת של אש ומים. עפר
הוא קר ויבש, ומים קרים ולחים, והצד הקר אוחז
בעפר בצד הקר. נמצא שעפר מקבל עליו כלם,
משום כן אוחז לשני הצדדים, שהרי אש חם ויבש,
מים קר ולח. ע"כ] אֶת הָאֵשׁ, וּמוֹצִיָּאָה שְׁנַיִם
כְּאַחֵד, שֶׁהוּא עֵין נְחֹשֶׁת קָלֵל. וְעָפָר
שְׁאֲמַרְנוּ, כִּשְׁהוּא לְבָדוּ בִיבֶשׁ וְהִקָּר שְׁלוֹ,
יּוֹצֵא בְרוֹזֵל, וְסִימָנָךְ - (קהלת י) אִם קֵהָה
הַבְּרוֹזֵל וְגו'.

הַעֲפָר נֶאֱחָז בְּכֻלָּם

וְעָפָר זֶה נֶאֱחָז בְּכֻלָּם, וְכֻלָּם עוֹשִׂים בוֹ
כְּצוּרָה שְׁלֵהֶם. בֹּא רְאֵה, בְּלֹא עָפָר
אֵין זָהָב וְכֶסֶף וְנִחֲשֶׁת, שֶׁהֲרִי כֹל אֶחָד

וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם, שֶׁהֲרִי
אֵשׁ עוֹמֶדֶת לְמַעַלָּה בְּצַד זֶה, וּמִים עוֹמְדִים
עַל פְּנֵי הָאָרֶץ. רוּחַ נִכְנָסֶת בֵּינֵיהֶם וְאוֹחֲזֵת
אֶת שְׁנֵי הַצְּדָדִים וּמִפְרִידָה מִחֻלְקָתָהּ. הַעֲפָר,
הַמִּים עוֹמְדִים עָלָיו, וְרוּחַ וְאֵשׁ, וּמִקְבֵּלֶת
מִכָּלֶם בְּכַח שֶׁל שְׁלֵשֶׁת אֱלֹהִים שְׁעוֹמְדִים עָלָיו.

אֵין מִחֻלְקָתָהּ שֶׁל אֵשׁ וּמִים

בֹּא רְאֵה. רוּחַ וּמִזְרָח. מִזְרָח חֵם וְלַח, רוּחַ
[קר ויבש. הצד שהוא יבש] חֵם וְלַח הִיא,
וְלִכְּנֵן אוֹחֲזֵת אֶת שְׁנֵי הַצְּדָדִים, שֶׁהֲרִי אֵשׁ חֵם
וְיִבֶשׁ, וּמִים קָרִים וְלַחִים. רוּחַ הוּא חֵם
וְלַח. הַצַּד שֶׁהוּא חֵם אָחוּז בְּאֵשׁ. הַצַּד
שֶׁהוּא לַח אָחוּז בַּמִּים. וְעַל זֶה יֵשׁ הַסְּכָמָה
בֵּינֵיהֶם, וּמִפְרִיד מִחֻלְקָתָהּ שֶׁל אֵשׁ וּמִים.

מְעַרְבַּ נֶאֱחָז בְּשְׁנֵי צְדָדִים

עָפָר הוּא קר וְיִבֶשׁ, וְלִכְּנֵן מִקְבֵּל עָלָיו אֶת
כָּלֶם, וְכֻלָּם עוֹשִׂים בוֹ מַעֲשֵׂיהֶם,
וּמִקְבֵּל מִכָּלֶם לְהוֹצִיא בְּכַחֶם מִזּוֹן לְעוֹלָם,
מִשּׁוּם שֶׁבְּמַעַרְבֵּב נֶאֱחָז הַעֲפָר שֶׁהוּא קר
וְיִבֶשׁ, וְצַד שֶׁהוּא קר אָחוּז בַּצָּפוֹן שֶׁהוּא
קר וְלַח, שֶׁהֲרִי קר נֶאֱחָז בְּקר. מִשּׁוּם כֵּן
צָפוֹן נֶאֱחָז בְּמַעַרְבֵּב בְּצַד זֶה. דְרוֹם שֶׁהוּא
חֵם וְיִבֶשׁ, בְּאוֹתוֹ הֵיבֶשׁ שְׁלוֹ אוֹחֲזֵת אֶת
הֵיבֶשׁ שֶׁל הַמַּעַרְבֵּב בְּצַד אַחֵר, וְנֶאֱחָז מְעַרְבֵּב
בְּשְׁנֵי צְדָדִים.

כָּלֶם כְּלוּלִים זֶה בְּזֶה

וְכֵן נֶאֱחָז דְרוֹם בְּמִזְרָח, שֶׁהֲרִי חֲמִימוֹת
הַדְרוֹם נֶאֱחָזֶת בְּחֲמִימוֹת הַמִּזְרָח.
וּמִזְרָח נֶאֱחָז בַּצָּפוֹן, שֶׁהֲרִי לַחוֹתוֹ נֶאֱחָזֶת
בְּלַחוֹת הַצָּפוֹן. עֲכָשׁוּ נִמְצָא דְרוּמֵי־ת
מִזְרָחֵי־ת. מִזְרָחֵי־ת צְפוֹנֵי־ת. צְפוֹנֵי־ת

— זוהר תהלים —

ישראל שתיים עשרה על שמותם. ושנים
עשר הבקר הללו שהם תחת היים.

הרוח הוא קיום העולם

בא ראה, כל ארבעת הצדדים העליונים
שאמרנו, אף על גב שנקשרים זה
בזה, והם הקיום שלמעלה ומטה, קיום
של העולם יותר הוא הרוח, משום שהכל
עומד בגללו, ונפש לא עומדת אלא ברוח,
שאם נגרעת הרוח אפלו רגע אחד, אין
הנפש יכולה להתקיים, וסוד זה כתוב (משלי
ט) גם בלא דעת נפש לא טוב. נפש בלי
רוח אינה טוב, ולא יכולה להתקיים.

שנים עשר אבנים שנים עשר בקר

ובא ראה, אותם שנים עשר שאמרנו,
שהם שתיים עשרה אבנים, הם שנים
עשר בקר שתחת היים. משום כך נטלו
אותם שנים עשר נשיאים (במדבר ז) כל
הבקר לעלה שנים עשר פרים וגו'. והכל
הוא סוד עליון, ומי שישגיח בדברים
הללו, ישגיח בסוד החכמה העליונה,
שהעקר של הכל בה.

האדם נברא מארבעה יסודות

אמר רבי שמעון, מה שאמר רבי חזקיה,
שכשברא הקדוש ברוך הוא את
האדם, מעפר המקדש שלמטה נברא,
ומעפר המקדש שלמעלה נתנה בו נשמה,
וכמו שכשנברא מהעפר שלמטה התחברו
בו שלשה צדדים יסודות העולם, כך גם
כשנברא מן העפר שלמעלה התחברו בו
שלשה יסודות של העולם והשתלם
האדם, והיגו שפתוב (תהלים לב) אשרי אדם

ואחד מלוה לחברו משלו להתקשר זה
בזה. והעפר נאחז בכלם, משום ששני
צדדים אוחזים אותו, אש ומים. ורוח
נקרבת לו בשביל שני אלה ועושה בו
מעשה.

ברזל מוליד ברזל

נמצא שכשמתחבר עפר עם, עושה
ומוליד עפרות אחרים כמו
שלם, כמו שזהב מוליד עפר פסלת
ירקה, שהיא כמו זהב ממש. כמו שכסף
שמוליד עפרת, וכמו שגחשת העליונה
מולידה בדיל שהוא נחשת קטנה. כמו
שברזל מוליד ברזל, וסימנך - (משלי כז)
ברזל בברזל יחד.

ארבעה היסודות קשורים זה בזה

בא ראה, אש רוח מים ועפר, כלם אחוזים
זה בזה וקשורים זה בזה, ואין בהם
פרוד. והעפר הזה, כשהוא מוליד אחר
כך, לא מתקשרים זה בזה כאותם
עליונים, כמו שנאמר (בראשית ב) ומשם
יפרד והיה לארבעה ראשים, באלה היה
פרוד.

"שם הבדלח ואבן השתם".

משום שהרי העפר, כשהוא מוליד בכח
של שלשת העליונים, מוציא
ארבעה נהרות ששם נמצאות אבנים
יקרות, והם במקום אחד, שכתוב שם
הבדלח ואבן השתם. ואותן אבנים יקרות
הן שתיים עשרה, והן לארבעה צדדי
העולם כנגד שנים עשר שבטים, שכתוב
(שמות כח) והאבנים תהיין על שמות בני

—= זוהר תהלים =—

להתעורר לשבח למלך. ואז תשבחות מתעוררות, ונמצאת התבשמות הכל. אשרי חלקו של מי שמתעורר לזוג זוג זה כשפא הבקר, והימין מתעורר ומחבקה, ואז זוג הכל נמצא כאחד. (למלך, כשפא הבקר והימין מתעורר ומחבק אותה, אז נמצא זוג הכל כאחד, ואז התשבחות מתעוררות ונמצאת התבשמות הכל. אשרי חלקו של מי שמעורר לזוג זוג זה).

הנשמה עולה למעלה ומעידה על מעשי האדם

בא ראה, בשעה שפני אדם ישנים וטועמים טעם מות והנשמה עולה למעלה - עומדת במקום שעומדת, ונבחנת על מעשיה שעשתה כל היום, וכותבים אותם על פתק. מדוע? משום שהנשמה עולה למעלה ומעידה על מעשי האדם ועל כל דבור ודבור שיוצא מפיו.

דבור קדוש - עולה ובוקע רקיעים.

ובשאותו דבור שהוציא האיש מפיו הוא כראוי, דבור קדוש של תפלה ותורה - אותו דבור עולה ובוקע רקיעים, ועומד במקום שעומד, עד שנכנס הלילה, והנשמה עולה ואוחזת אותו הדבור ומכניסתו לפני המלך.

שמר פתחי פיך

ובשאותו דבור אינו כראוי, והוא דבור מדבורים רעים, מלשון הרע - אותו הדבור עולה למקום שעולה, ונרשם אותו דבור ואותו חטא על האדם. זהו שכתוב (מיכה ז) משכבת חיקך שמר פתחי

לא יחשב ה' לו עון ואין ברוחו רמיה. אימתי לא יחשב ה' לו עון? בזמן שאין ברוחו רמיה.

וידבר ה' אל משה לאמר נשא את ראש בני גרשון וגו'. רבי אבא פתח, (תהלים לב) אשרי אדם לא יחשב ה' לו עון ואין ברוחו רמיה. הפסוק הזה אין ראשו סופו, ואין סופו ראשו. ויש להסתכל בו, וכך פרושהו.

בשעת תפלת מנחה הדין שורה בעולם

[זוהר במדבר פרשת נשא (דף קכא ע"א)] בא ראה, בשעת תפלת מנחה הדין שורה בעולם, ויצחק תקן תפלת מנחה, וגבורה עליונה שולטת בעולם, עד שבא ונכנס הלילה, בשביל לקבל אותו (לילה). ומזמן ששורה תפלת מנחה, נפרד השמאל לקבל (אותו) ומתעורר הלילה. אחר שמתעוררים כל אותם שומרי הפתחים שבחוץ, כלם מתעוררים בעולם ומתפשטים, וכל בני העולם טועמים טעם מות.

בחצות השכינה משבחת ומרימה קולה

[זוהר במדבר פרשת נשא (דף קכא ע"ב)] והרי נתבאר. בחצות הלילה ממש מתעורר השמאל כמקדם, ושושנה הקדושה מעלה ריחות ומשבחת ומרימה קול, ואז עולה ושורה הראש למעלה בשמאל, והשמאל אז מקבלה.

הבקר הוא הזמן להתעורר לשבח למלך. אז הפרוז קורא בעולם, שהרי זמן הוא